
BRNO 2005

VĚTRNÉ MLÝNY

REPERTOÁR

1

Samuel

BECKETT

Čekání
na Godota

Přeložil
Patrik Ouředník

© 1952 by Les Editions de Minuit
Translation © Patrik Ouředník, 1986; 2005
Preface © Petr Christov, 2005
© Větrné mlýny, 2005
ISBN 80-86151-92-1

Mám-li hovořit o Samuelu Beckettovi, o charizmatickém muži s tváří plnou vrásek, musím hovořit jedním dechem jak o jedné z největších postav světového divadla, tak o hvězdě světové literatury minulého století. Tento původem Ir, narozený roku 1906 ve Foxrocku na jižním předměstí Dublinu, se vedle svých románů a básnické tvorby zapsal do paměti publika (čtenářského a diváckého) především jako jeden ze zakladatelů snad nejvýznamnějšího proudu moderního dramatu, nazývaného většinou divadlem absurdním. A protože se již na sklonku dvacátých let poprvé usadil v Paříži a velkou část svých textů psal nejprve ve francouzštině, bývá často vnímán jako samozřejmá osobnost francouzského divadla a literatury. Přínos jeho literární a dramatické tvorby byl v roce 1969 korunován Nobelovou cenou za literaturu. Na sklonku roku 1989 zemřel ve svých třiaosmdesáti letech v Paříži.

Samuel Barclay Beckett vyrůstal v zámožné, irské, protestantské rodině. Ve svých 26 letech se v rámci cyklistického putování po zámcích na Loiře dostal poprvé do Francie, která se mu později stala druhým domovem. Po studiích (svou disertační práci věnoval dílu Marcela Prousta) krátce učil francouzskou literaturu na univerzitě v Dublinu, ale od druhé poloviny třicátých let se věnoval výhradně psaní a tvorbě. Na přelomu dvacátých a třicátých let se úzce stýkal s kroužkem přátel okolo jiného neopominutelného Ira ve světové literatuře, okolo Jamese Joyce, jehož díla později také překládal do francouzštiny. Po druhé světové válce se opět vrátil do Paříže a od této chvíle své texty nadále bude psát takřka výhradně ve

francouzštině a teprve postupem času je překládat do angličtiny — nicméně ještě román *Murphy* z roku 1938 napsal v angličtině a své básně psal v jazyce Shakespearově a Joycově celý život. V nedlouhém období tvůrčí exploze na přelomu čtyřicátých a padesátých let vzniklo mnoho jeho významných děl. V roce 1956 sám o svém tvůrčím nasazení v období první poválečné pětiletky řekl: Celé své dílo jsem napsal velmi rychle, od roku 1946 do roku 1950. Pak jsem nenapsal nic, co by pro mne mělo nějakou cenu. Z této doby pochází románová trilogie *Molloy*, *Malone umírá* a *Nepojmenovatelný* či vůbec první jeho román redigovaný ve francouzštině *Mercier a Camier* (vydaný však až v době Beckettovy slávy, v roce 1970), jehož titulní hrdinové předjímají autorovu nejslavnější dramatickou dvojici — Vladimíra a Estragona, podivnou dvojku, která takéž prožívá své dny čekáním a přežívá je díky tomu, že hovoří. Když měla v květnu roku 1950 v jednom pařížském divadleku premiéru divadelní hra francouzského autora rumunského původu Eugèna Ioneska *Plešatá zpěvačka*, bylo jisté, že se zde objevilo nové pojetí divadla, které s tím dosavadním nemá mnoho společného. Tato *Plešatá zpěvačka* (která se ostatně z prapodivné piety, prazvláštní tradice, ale i turisticko-diváckého zájmu hraje v Paříži dodnes) nezůstala ve svém boji sama, poměrně rychle se k ní přidaly další inscenace a k Ioneskovi přibyli další autoři. Francouzský dramatik s ruskými kořeny Arthur Adamov, později též Francouz španělského původu Fernando Arrabal, Brit Harold Pinter, ale především velký Ir usazený v Paříži — Samuel Beckett. Počátkem roku 1953 — za mrazivého večera 23. ledna — se konala v jiném pařížském divadleku na boulevardu Raspail, v *Théâtre de Babylone*, premiéra nevydané hry prozatím takřka neznámého dramatika. Název hry podmanivě evokoval příchod kohosi neznámého — *Čekání na Godota*. Navzdory všem pesimitickým předpokladům a opatrným očekáváním dokázala inscenace režírovaná pozdějším slavným divadelním tvůrcem (a inscenátorem několika dalších Beckettových her) Rogerem Blinem

ohromit publikum a strhnout na sebe pozornost kritiky i běžného diváka. Její ohlas byl nevídaný, ohromující a měl příchut' francouzského skandálu. Bouřlivé reakce pobouřeného publika následované vlnou nebývalého zájmu dokázaly rázem zachránit *Théâtre de Babylone* a z neznámého spisovatele irského původu se přes noc stal autor, o němž se hovoří. Samuel Beckett bude od této chvíle již navždy vůdčí postavou skutečného nového proudu ve světovém divadle, stane se prorokem hnutí, jež dostane různá označení od *anti-divadla*, přes *nové divadlo*, *ne-divadlo* až k tomu nejrozšířenějšímu, které zní — *absurdní divadlo*. Godot nepřišel, nová divadelní epocha však ano.

Absurdní divadlo je pojem, k němuž se mnohdy rádi utíkáme a zastřešujeme jím jakékoli hry a texty, které unikají našemu běžnému chápání a vnímání. Co je nesmyslné, bývá pro nás absurdní. Nicméně absurdní neznamená smyslu zbavený, spíše by bylo vhodné hovořit o absurdních situacích jako o situacích smyslem přetékajících. Pokusím se na tomto místě alespoň načrtnout základní rysy hnutí absurdního divadla. V první řadě je nutné podotknout, že se jedná o dramatické texty skutečně určené pro divadlo, autoři prvních her řazených posléze do kategorie absurdních psali své texty s vědomím toho, že budou inscenovány, že budou na scéně uváděny. Přesto je jejich společných rysem porušování zavedených divadelních zvyklostí, hry nerespektují logické posouvání děje, dialog na scéně často pouze zakrývá absenci jakékoli akce, jakéhokoli jednání. Nesetkáváme se zde s žádnými niternými konflikty, postavy neřeší žádné své vnitřní psychické problémy, jejich dialog pouze zamlčuje permanentně přítomnou úzkost. Základním a nejdůležitějším principem je však jazyk — a především krize jazyka, jeho ztráta schopnosti pojmenovávat náš současný svět. Ačkoli jsme v úvodu zařadili Beckettovo *Čekání na Godota* do linie, kterou odstartovala o tři roky dříve Ioneskova *Plešatá zpěvačka*, existují mezi oběma hrami významné rozdíly. Ionesco zřetelně vyjadřuje nedůvěru mechanismům mezilidské komunikace, inspiraci k dialogům pro svou hru načerpá

z příručky anglicko-francouzské konverzace a repliky vystavěl na banálních frázích typu: *Good morning! How do you do? Thank you* či *My name is...* Ionesco se zřetelně inspiruje okolním světem, přepisuje to, co je v něm běžné a námi natolik zaběhané a zautomatizované, že jakoby neexistující, smyslu zbavené. Dílo Samuela Becketta také užívá jazyka jako pouhého prostředku k udržení kontaktu, byť sebevíce vyprázdněného, mezi lidskými jedinci, nicméně stalo se zde prostředkem k výrazně metaforickému pojmenování světa a lidského údělu. Toto mluvení pro mluvení, tuto krizi jazyka a vzájemného porozumění lze dobře vystihnout větou z Beckettova románu Molloy: *Je pravda, že při dostatku trpělivosti se nakonec domluvíme, ale ptám se vás, o čem, a za jakým účelem?* Samotářský Beckett ve svých textech odhaluje niternou stavbu naší paměti, do slov, monologů a dialogů zhmotňuje psychické vazby našich osobností.

V *Čekání na Godota* přivedl na jeviště čtveřici aktérů, kteří znovu předvedli mystérium o životě člověka, o trpkém vědomí nezacílenosti naší existence, o iluzorní touze po tom, aby nám kdosi zvenčí (Godot? Bůh? Bůh Godot?) vložil do bezbřehé a nepostižitelné anarchie bytí alespoň minimální zachytitelný smysl. Beckett napsal hru o lidských bytostech (o nás všech) odsouzených k bludné pouti ke konci, již lze vyplňovat pouze čekáním a toto čekání slovy. V této tragikomedii o dvou dějstvích, jak zní podtitul *Čekání na Godota*, se setkáme s Vladimírem a Estragonem, dvěma muži, kteří tráví svůj čas hovory kdesi pod suchým stromem na cestě od někud někam (od nikud nikam?) a čekají na jakéhosi pana Godota, který ovšem nepřichází. Nepřišel-li jeden den, pokračuje hra čekáním ve dni dalším. Godot se však opět nechá ústy dítěte slyšet, že má mnoho práce, že možná zítra. Mezitím se s oběma muži na chvíli zastaví jistý Pozzo, muž, jenž s sebou na provaze vede dalšího muže slepě a mlčky vykonávajícího pánovy rozkazy, Luckyho. Luckyemu se v nestřežené chvíli podaří získat na svou hlavu klobouk a rozohní se a nahlas před ostatními muži,

kteří se ho snaží spoutat a zbavit ho klobouku, prezentuje své (doopravdy své?) myšlenkové pochody. Závěrečné rozhodnutí k odchodu zůstává pouze v rovině slova, Didi a Gogo zůstávají bez hnutí stát.

Čekání na Godota napsal Samuel Beckett ve francouzštině. Z rukopisu hry se můžeme dozvědět, že se tak stalo mezi 9. říjnem 1948 a 29. lednem 1949. Když pak po dvaceti letech obdržel Nobelovu cenu za literaturu, prohlásil: *Čekání na Godota jsem začal psát proto, abych se trochu pobavil, abych si odpočinul od té strašné prózy, kterou jsem tehdy psal.* A přitom tato přelomová hra málem nikdy nespatriřila divadelní prkna. Třicet pět divadelních ředitelů ji odmítlo! Podle některých byl rukopis hloupým vtipem, pro jiné hra představovala nepochopitelnou, a proto také nehratelnou hloupost, pouhé předvádění se, které si hraje na něco rádooby nového. Renomovaná pařížská divadla přece nebudou uvádět špatné hry. Introvertní a spíše nesmělý a samotářský Beckett nedokázal nabídnout své texty ostatním (vždyť jeho prvního románu *Murphy* se v počátcích prodalo pouhých třicet výtisků!), natož aby je před nimi dokázal obhájit. Tuto aktivitu za něho vykonávala jeho oddaná manželka Suzanne. Když neuspěla u vedení divadel, obrátila se přímo na jednoho z režisérů, na Rogera Blina, který v prostředí literární avantgardy nebyl neznámou osobností. *O Beckettovi jsem něco věděl*, vypráví ve svých vzpomínkách a rozhovorech Blin, *svého času navštěvoval surrealisty a Tristana Tzaru, jemuž se Čekání na Godota velmi líbilo, a hodně mi o něm vyprávěl. Okamžitě mě uchvátil humor a provokace té hry (...)* Vzrušovala mě možnost, že bych ji uvedl na scéně. Více než rok k tomu však nenašel příležitost, až zapracovala náhoda a osobnost divadelníka, zakladatele a ředitele *Théâtre de Babylone* Jeana-Marie Serreaux. Ačkoli bylo jeho divadélko otevřeno teprve na jaře 1952, na konci stejného roku bylo na pokraji krachu — finančního i diváckého. Serreau Blinovi velkodušně nabídl, aby mu pomohl zakončit divadelní provoz se ctí: *Musím sbalit krám,*

tak ať to skončí něčím krásným!, řekl tehdy ředitel divadla. Začalo se zkoušet. Zkoušky netrvaly dlouho, hra totiž byla téměř připravena. Již několik měsíců se herci Lucien Raimbourg, Pierre Latour a Jean Martin scházeli u Rogera Blina a společně na textu pracovali, aniž by si byli vždy zcela jisti, co sám autor přesně zamýšlel. Text se jim zdál jednoduchý na zapamatování, dialog byl jasný, skládal se z krátkých, banálních a proto jednoznačných vět. Potíže měli herci spíše s přesnou Beckettovou interpunkcí, která má pro formulaci textu zásadní význam. Z běžných slov — jejich protichůdným řetězením, podivným opakováním a nepředvídatelnými obraty tak vznikal abstraktní, až snový svět.

Premiérové publikum bylo zpočátku nutně zmateno, při prvních replikách dvou pobudů hovořících spolu v podvečer kdesi na cestě pod stromem se (možná právem) obávalo nudy. Postupně však začalo v dialogu Vladimíra s Estragonem odhalovat skryté roviny a po závěrečném padnutí opony a bouřlivém potlesku mohl slavný dramatik Jean Anouilh napsat oslavný článek s názvem *Godot, aneb Pascalovy Myšlenky v podání bratrů Fratellini*. Vše další se odehrávalo ráz na ráz, ačkoli inscenace měla pramalou propagaci (finanční potíže divadlu takřka žádnou neumožnily), bývaly další reprízy beznadějně vyprodány, milovníci divadla se chodili podívat na skutečně nové divadlo a pařížští snobové rychle pochopili, že kdo TO neviděl, nemůže do společnosti. Divadlo bylo na další sezónu zachráněno.

Hra představená na scéně *Théâtre de Babylone* zapůsobila tedy na diváky jako zjevení. Muži vedoucí nikam nevedoucí dialogy, příběh bez konce, nepochopitelná slova a bizarní jednání jednotlivých postav. To vše v tmavých oblecích, s klobouky na hlavách a v jednoduché dekoraci s náznakem cesty a suchým stromem. Šok, rozhořčení, nepochopení. Zároveň však uvědomování si, že cesta na níž Didi a Gogo jsou, může být cestou, po níž kráčíme též. *Na začátku je dobré vědět, kam jdeme. Člověk pak skoro ani nemá chuť někam chodit*, řekl

prostřednictvím postavy Maloneho Beckett v románu *Malone umírá*. Avšak Vladimír s Estragonem nejenže nevědí, kam jdou, ale ani kde jsou. Jejich nikdy nekončící příběh je postižen temnotou roztahující se prázdnoty. Žijeme spolu s nimi érou prázdnoty, v níž se bavíme k smrti. Čekání na Godota může být metaforickou hříčkou, v níž Godot je bůh, stejně tak jako může být groteskou, v níž je Godot klaun. Jindřich Veselý kdysi o Čekání na Godota napsal, že je to „krutá hra“, protože nedává odpovědi na vyřčené otázky. V tom však je právě její výhoda a její síla. Nicméně hra není snad ani tak *krutá*, jako je v tomto ohledu *pravdivá*. Tou pravdou, onou odpovědí, by snad mohl být Godot — ale je tomu tak opravdu? A je to vůbec podstatné? Godot přirozeně vždy zajímal Beckettovy vykladače nejvíce. Kdo to je? Přesnou a vyčerpávající odpověď na tuto otázku snad nikdy (bohudík!) nedostaneme. Můžeme se dohadovat, že je Godot jistým ztělesněním dobra, ovšem proč pak tedy bije bratra onoho malého chlapce? Godot může být smyslem života, či pouhým žertem. Nebylo by toto kruté pro všechny, kdo sní o závažnosti bytí? Ostatně, jakkoliv lákavé je uvažovat nad tím kdo, nebo co je Godot, přitahuje mě více otázka, jakou že prosbu to k němu Vladimír a Estragon vlastně vznesli, na co že se ho to chtěli zeptat.

Čím méně slov, tím více citů je za nimi. Čím méně svobody, tím více *Čekání na Godota* rozumíme. Není proto jistě náhodou, že tuto hru velmi dobře přijali vězni. Snad je to tím, že dívá-li se na ni člověk přes mříže, nachází odpovědi na ony „kruté“ otázky. Otázka konkrétních podobností světa Beckettovy hry se světem vězení je zajímavá, možná o to více, že stejně tak jako vězení, je i místo, v němž Vladimír s Estragonem čekají na Godota, místem s nedostatkem vnějších podnětů. *Co budeme dělat?*, zní snad nejčastější otázka této hry. Pokud je však na této hře něco krutého, pak je to ubíjející všednost, s níž se postavy plouží kamsi v dál, bez velkého cíle, bez velkého nebezpečí, a přesto nemajíce klid. Přejde klid, až přijde Godot? V tomto případě je odpověď velmi nejasná.

Kdo kdy řekl, že má Godot takovou moc? Teatrolog Zdeněk Hořínek tvrdí: *Vladimír a Estragon čekají na tajemného pana Godota, v němž z neznámých důvodů spatřují poslední šanci svých promarněných životů... Nemohou odejít, protože čekají na Godota... Naděje se umenšuje, pocit zoufalství a marnosti vzrůstá, ale ortel zůstává nevyřčen. Zní to snad paradoxně, ale Čekání na Godota je hra o naději. Může tedy být Godot nadějí? Rozhodně ne stoprocentní, ale může.*

Připomeňme si proto na závěr jeden vtip (ale je to skutečně jen vtip?) z pera C. G. Junga — *Co nejhoršího dělá ďábel lidem v pekle? Nechává je čekat. A nám nezbyvá než se dětinsky a naivně zeptat — na Godota?*

Petr Christov

ČEKÁNÍ NA GODOTA

OSOBY

VLADIMÍR
ESTRAGON
POZZO
LUCKY
CHLAPEC

PRVNÍ DĚJSTVÍ

Venkovská cesta, strom.

Večer.

Estragon sedí na kameni a zouvá si botu. Heká, pomáhá si oběma rukama. Vyčerpán ustane, těžce oddychuje, začne znovu. Táž hra. Vstoupí Vladimír:

ESTRAGON (*vzdává se*)

S tím nehnu.

VLADIMÍR (*přibližuje se drobnými prkennými krůčky se široce rozkročenýma nohama*)

Začínám tomu věřit. (*Znehybní*) Dlouho jsem odolával, říkal jsem si, Vladimíre, buď rozumný, ještě jsi všechno nezkusil. A znovu jsem se pouštěl do boje. (*Rozjímá o boji. Estragonovi*) Vida. Vrátil ses.

ESTRAGON

Fakt?

VLADIMÍR

Jsem rád, že tě vidím. Myslel jsem, žes odešel navždy.

ESTRAGON

Já taky.

VLADIMÍR

Měli bychom to oslavit. Naše shledání. Ale jak? (*Přemýšlí*)

Vstaň, ať tě políbím. (*Podává Estragonovi ruku*)

ESTRAGON (*podrážděně*)

No jo, hned.

Ticho.

VLADIMÍR (*dotčen, chladně*)

Možno zvědět, kde Jeho Milost strávila noc?

ESTRAGON

V pangejtu.

VLADIMÍR (*vzrušen*)

V pangejtu! Kde?

ESTRAGON (*nehybně*)

Tam.

VLADIMÍR

Zmlátili tě?

ESTRAGON

Jo... Ne moc.

VLADIMÍR

Zas ty samý?

ESTRAGON

Ty samý? Nevím.

Ticho.

VLADIMÍR

Když nad tím tak přemýšlím... celou tu dobu... někdy si říkám, co by s tebou bylo... beze mě. (*Kategoricky*) Každopádně by toho nebylo moc. Hromádka kostí.

ESTRAGON (*zasažen*)

No a co?

VLADIMÍR (*sklíčeně*)

Je toho na jednoho moc. (*Po chvíli živě*) Na druhý straně, říkám si, proč si s tím lámat hlavu. Teď. Na to jsme měli myslet dřív, tak kolem devatenáct set.

ESTRAGON (*moří se s botou*)

Co kdybys mi helfnul.

VLADIMÍR

Vrhli bychom se ruku v ruce z Eiffelovky. Mezi prvníma. Jo, to byly časy. Tenkrát. Teď už je pozdě. Ani by nás tam nepustili.

Estragon zuřivě zápolí s botou.

Co blbneš?

ESTRAGON

Zouvám se. To se ti nikdy nestalo?

VLADIMÍR

Už dávno ti říkám, že to chce sundavat je každý den. Udělal bys líp, kdybys mě poslechl.

ESTRAGON (*slabě*)

Pomoz mi.

VLADIMÍR

Bolí tě něco?

ESTRAGON

Bolí! On se ptá, jestli mě něco bolí!

VLADIMÍR (*vášnivě*)

Jseš asi jedinej na světě, koho něco bolí! Já jsem vzduch. Chtěl bych tě vidět na mém místě. Možná by ses divil.

ESTRAGON

Tebe něco bolí?

VLADIMÍR

Bolí! On se ptá, jestli mě něco bolí!

ESTRAGON (*zamíří ukazováčkem*)

To není důvod, abys chodil s rozepnutým poklopцем.

VLADIMÍR (*pohlédne dolů*)

Máš pravdu. Jen žádnou nedbalost.

ESTRAGON

Co ti mám říct. Čekáš vždycky do poslední chvíle.

VLADIMÍR (*zasněně*)

Poslední chvíle... (*Rozjímá*) Je krapet daleko, ale určitě bude stát za to. Kdo to jenom říkal?

ESTRAGON

Nechtěl bys mi píchnout?

VLADIMÍR

Jednou přece přijít musí. Když si tohle říkám, připadám si legračně. Mám takovej divnej pocit. (*Sundá si klobouk, nahlédne dovnitř, zašátrá v něm rukou, vyklepne ho, nasadí*) Jak bych to řekl? Jsem takovej... uklidněnej a zároveň... (*Přemítá*) vyděšenej. (*Emfaticky*) Vy-dě-še-nej. (*Nanovo sundá klobouk a nahlíží dovnitř*) No ne. (*Zaklepe na dýnko, jako by čekal, že něco vypadne, nahlédne dovnitř, nasadí si ho*) No jo.

Estragonovi se nakonec s obrovským úsilím podaří zout botu. Nahlédne dovnitř, zašátrá v ní rukou, obrátí ji, zatřese s ní, dívá se na zem, nic nenajde, s mlhavým zrakem do ní znovu zajede rukou.

Tak co?

ESTRAGON

Nic.

VLADIMÍR

Ukaž.

ESTRAGON

Není co.

VLADIMÍR

Zkus si ji nasadit.

ESTRAGON *(po prohlídce nohy)*

Nechám ji na vzduchu. Ať si dýchne.

VLADIMÍR

To jsi celej ty, trestat botu, když viníkem je noha. *(Sundá si ještě jednou klobouk, nahlédne dovnitř, zašátrá rukou, zaklepe na dýnko, foukne dovnitř, nasadí)* Marná sláva.

Ticho. Estragon hýbe prsty u nohou, aby se mezi ně dostal vzduch.

Jeden z lotrů spasen byl. *(Pauza)* Docela slušný procento.

(Pauza) Gogo...

ESTRAGON

Co je?

VLADIMÍR

Co kdybychom se káli?

ESTRAGON

Z čeho?

VLADIMÍR

No... *(Přemítá)* Nemusíme se hned šťourat v podrobnostech.

ESTRAGON

Že jsme se narodili?

VLADIMÍR *(vypukne ve smích, který okamžitě potlačí. Zkříví tvář bolestí a sáhne si na ohanbí)*

Jeden se už nemůže ani zasmát.

ESTRAGON

To teda o moc přijde.

VLADIMÍR

Jenom usmát. Pousmát. (*Rozzáří se od ucha k uchu. Úsměv přejde na několik okamžiků do strnulého šklebu, až náhle zhasne*) To ale není ono. (*Pauza*) Zkrátka... (*Pauza*) Gogo...?

ESTRAGON (*podrážděně*)

No co je?

VLADIMÍR

Četls bibli?

ESTRAGON

Bibli? (*Přemýšlí*) Nejspíš jo.

VLADIMÍR

Evangelium! Slovo boží!

ESTRAGON

Možný to je. Vybavuju si mapu Svatý země. Barevnou. Moc hezká. S bleděmodrým Mrtvým mořem. Jak jsem se na něj podíval, dostal jsem žízeň. Sem si vyrazíme na líbánky, říkal jsem si. Zaplavat si. Prožít naše štěstí.

VLADIMÍR

Tys měl bejt básník.

ESTRAGON

Taky že jsem byl. (*Kývne na své hadry*) Není to snad vidět?
Ticho.

VLADIMÍR

O čem jsme to mluvili... Co dělá noha?

ESTRAGON

Otýká.

VLADIMÍR

Už to mám, o lotrech. Pamatuješ?

ESTRAGON

Ne.

VLADIMÍR

Chceš, abych ti to vyprávěl?

ESTRAGON

Ne.

VLADIMÍR

Zabije to čas. *(Pauza)* Dva zloději byli ukřižovaný spolu se Spasitelem. Práví se...

ESTRAGON

S kým?

VLADIMÍR

Se Spasitelem. Dva zloději. Práví se, že jeden byl spasen a druhý... *(Hledá opak slova spasen)*... zatracenej.

ESTRAGON

Spasen od čeho?

VLADIMÍR

Od pekla.

ESTRAGON

Já jdu pryč. *(Nepohne se)*

VLADIMÍR

Jenomže... *(Pauza)* Jak to přijde, že... Doufám, že tě nenu-
dím.

ESTRAGON

Já tě neposlouchám.

VLADIMÍR

Jak to přijde, že ze čtyř evangelistů o tom mluví jenom jeden? Přece tam byli všichni čtyři — přinejmenším poblíž. A jenom jeden mluví o spaseném lotrovi. *(Pauza)* Heleď, Gogo, musíš mi občas přihrát, tohle je na pendrek.

ESTRAGON

Jsem jedno ucho.

VLADIMÍR

Jeden ze čtyř. Z těch tří o tom dva nemluví vůbec a jeden tvrdí, že mu nadávali oba.

ESTRAGON

Kdo?

VLADIMÍR

Cože?

ESTRAGON

Vůbec tomu nerozumím. *(Pauza)* Kdo nadával komu?

VLADIMÍR

Spasitelovi. Lotrové.

ESTRAGON

Proč?

VLADIMÍR

Že je nechtěl spasit.

ESTRAGON

Od pekla?

VLADIMÍR

Ale ne! Od smrti.

ESTRAGON

No a?

VLADIMÍR

No že by bylo logický, kdyby byli zatracený oba.

ESTRAGON

A co?

VLADIMÍR

Ale tamten zas tvrdí, že jeden byl spasenej.

ESTRAGON

No a co? Každý říká něco jinýho, to se stává.

VLADIMÍR

Byli tam čtyři. Ale jenom jeden mluví o spaseným lotrovi.

Proč bych měl věřit zrovna jemu?

ESTRAGON

Tak mu nevěř.

VLADIMÍR

Všichni mu ale věří. Lidi znají jenom tuhle verzi, žádnou jinou.

ESTRAGON

Lidi jsou volové.

Namáhavě se zvedne, odkulhá k levému portálu, zastaví se, zacloní rukou oči, zahledí se do dálky. Otočí se, zamíří k pravému portálu. Táž hra. Vladimír ho sleduje pohledem. Jde k botě, zvedne ji, podívá se dovnitř a prudce ji pustí.

VLADIMÍR

Fuj! (*Odplivne si*)

Estragon se vrátí do středu scény, zády k divákům. Zacloní rukou oči, hledí do dálky.

ESTRAGON

Hotový ráj na zemi.

Otočí se, postoupí k rampě, čelem k publiku.

Psina k popukání. (*Vladimírovi*) Pojd' pryč.

VLADIMÍR

Nemůžeme.

ESTRAGON

Proč?

VLADIMÍR

Čekáme na Godota.

ESTRAGON

Máš pravdu. (*Pauza*) Jseš si jistej, že je to tady?

VLADIMÍR

Co?

ESTRAGON

Že máme čekat.

VLADIMÍR

Řekl u stromu.

Dívají se na strom.

Vidiš nějakej jinej?

ESTRAGON

Co je to?

VLADIMÍR

Vypadá to jako vrba.

ESTRAGON

Kde má listy?

VLADIMÍR

Asi je uschlá.

ESTRAGON

A je po smutku.

VLADIMÍR

Ledaže by nebyla sezóna.

ESTRAGON

Vypadá zakrsle.

VLADIMÍR

Skoro jako keř.

ESTRAGON

Jako zákrsek.

VLADIMÍR

Jako k... (*Vzpamatuje se*) Oč ti kráčí? Chceš mi namluvit, že čekáme na špatným místě?

ESTRAGON

Měl by tu být.

VLADIMÍR

Neřekl najisto, že přijde. Nic nesliboval.

ESTRAGON

A když nepřijde?

VLADIMÍR

Vrátíme se zítra.

ESTRAGON

A pozítří.

VLADIMÍR

Možná.

ESTRAGON

A tak dál, furt pryč.

VLADIMÍR

To není...

ESTRAGON

Dokud nepřijde.

VLADIMÍR

Přeháníš.

ESTRAGON

Byli jsme tu už včera.

VLADIMÍR

Tak to ne, to se pleteš.

ESTRAGON

Tak co jsme včera dělali?

VLADIMÍR

Co jsme dělali včera?

ESTRAGON

Jo.

VLADIMÍR

Včera... (*Rozzlobeně*) Dělat zmatky, v tom se vyznáš, to teda klobouk dolů.

ESTRAGON

Co já vím, byli jsme tady.

VLADIMÍR (*se rozhlédne kolem*)

Je ti to tu povědomý?

ESTRAGON

To neříkám.

VLADIMÍR

No tak.

ESTRAGON

To nic neznamená.

VLADIMÍR

Ale ten strom... (*Otočí se k publiku*) Tohleto rašeliniště...

ESTRAGON

A jseš si jistej, že to bylo dneska?

VLADIMÍR

Co?

ESTRAGON

Že máme čekat.

VLADIMÍR

Říkal v sobotu. (*Pauza*) Aspoň myslím.

ESTRAGON

Po rachotě.

VLADIMÍR

Měl bych to mít někde napsaný. (*Prohrabává kapsy přeplněné všemožnými krámy*)

ESTRAGON

Ale kterou sobotu? A je vůbec sobota? Proč by nemohla být neděle? Nebo pondělí. Nebo pátek.

VLADIMÍR *(se rozhlíží kolem, jako by datum bylo zapsané v krajině)*

To není možný.

ESTRAGON

Nebo čtvrtek.

VLADIMÍR

Co budeme dělat?

ESTRAGON

Jestli se namáhal pro nic za nic včera, dneska už nepřijde, to je ti snad jasný.

VLADIMÍR

Vždyť jsi říkal, že jsme tu včera byli.

ESTRAGON

Můžu se mejlit. *(Pauza)* Budeme chvíli zticha, co říkáš.

VLADIMÍR *(slabě)*

Jak myslíš.

Estragon se posadí. Vladimír nervózně rázuje po jevišti, chvílemi se zastavuje a zkoumá obzor. Estragon usne. Vladimír dojde až k němu a zastaví se.

Gogo...

Ticho.

Gogo!

Ticho.

Gogo!!!

Estragon sebou škubne a probudí se. S hrůzou si uvědomí, že je v bdělém stavu.

ESTRAGON

Spal jsem. *(Vyčítavě)* Proč mě nikdy nenecháš spát?

VLADIMÍR

Cítil jsem se osamělý.

ESTRAGON

Měl jsem takovej sen.

VLADIMÍR

Nevypravuj mi ho.

ESTRAGON

Zdálo se mi, že...

VLADIMÍR

Nevypravuj mi ho!!!

ESTRAGON (*ukáže kolem sebe*)

Tenhle ti stačí? (*Pauza*) Nejsi dvakrát vstřícnej, Dando. Komu mám vyprávět svý nejsoukromější můry, když ne tobě?

VLADIMÍR

Jen ať zůstanou soukromý. Víš, že to nesnáším.

ESTRAGON (*chladně*)

Někdy si říkám, jestli bysme neudělali líp, kdybychom šli od sebe.

VLADIMÍR

Daleko bys nedošel.

ESTRAGON

V tom je ovšem jádro pudla. (*Pauza*) Žejo, Dando, že je v tom jádro pudla? (*Pauza*) S přihlédnutím ke krásám cesty. (*Pauza*) A k laskavým povahám poutníků. (*Pauza. Mazlivě*) Žejo, Dando?

VLADIMÍR

Klid.

ESTRAGON (*s rozkoší*)

Klid... Klid... (*Zasněně*) Angličani říkají khám. To jsou lidi very khám. (*Po chvíli*) Znáš ten fór o Angličanovi v bordelu?

VLADIMÍR

Znám.

ESTRAGON

Pověz mi ho.

VLADIMÍR

Nech toho.

ESTRAGON

Namazanej Anglán jde do bordelu. Mamá se ho ptá, jestli chce blondýnu, černou nebo zrzavou. Pokračuj.

VLADIMÍR

Nech toho!!!

Vladimír odejde. Estragon vstane a jde za ním až k portálu. Mimika boxerského fanouška. Vladimír se vrací, mine Estragona, se sklopeným zrakem přejde jeviště. Estragon udělá několik kroků k Vladimírovi a zastaví se.

ESTRAGON (*laskavě*)

Chtěl jsi mi něco říct?

Vladimír neodpoví. Estragon postoupí o krok.

Nechtěls mi něco říct?

Ticho. Estragon postoupí o krok.

Dando...

VLADIMÍR (*aniž se otočí*)

Nemám, co bych ti řekl.

ESTRAGON (*krok k Vladimírovi*)

Ty se zlobíš? (*Pauza. Krok*) Promiň. (*Pauza. Krok. Dotkne se Vladimíra na rameni*) No tak, Dando. (*Pauza*) Podej mi ruku.

Vladimír se neotočí.

Obejmi mě.

Vladimír se vzepře.

No tak.

Vladimír povolí. Obejmou se. Estragon prudce couvne.

Táhne z tebe česnek!

VLADIMÍR

To je dobrý na ledviny!

Ticho. Estragon si prohlíží strom.

Co budeme dělat?

ESTRAGON

Čekat.

VLADIMÍR

Myslím kromě toho.

ESTRAGON

Co se takhle oběsit?

VLADIMÍR

To by byl způsob, jak ho dostat do pozoru.

ESTRAGON (*zváben*)

To se ti postaví?

VLADIMÍR

Se vším všudy. A kam dokropíš, vykvete mandragora. Proto tak křičej, když je rvou ze země. Tos nevěděl?

ESTRAGON

Jde se na věc.

VLADIMÍR

Na tý větvi?

Oba přistoupí ke stromu a prohlížejí si ho.

Moc bych jí nevěřil.

ESTRAGON

Zkusit to můžem vždycky.

VLADIMÍR

Tak to zkus.

ESTRAGON

Jdi první.

VLADIMÍR

Ty jdi první.

ESTRAGON

Proč já?

VLADIMÍR

Jseš lehčí.

ESTRAGON

No právě.

VLADIMÍR

Tomu nerozumím.

ESTRAGON

Zapřemejšlej.

VLADIMÍR (*přemýšlí. Po chvíli*)

Tomu nerozumím.

ESTRAGON

Vysvětlím ti to. (*Přemýšlí*) Ta větev... ta větev... (*Vztekle*)

Tak se kapku namáhej, sakra!

VLADIMÍR

Spoléhám na tebe.

ESTRAGON (*s úsilím*)

Gogo lehký — větev neprasknout — Gogo kaput. Danda těžký — větev ryc — Danda zůstat sám. (*Pauza*) Zatímco... (*Hledá vhodná slova*)

VLADIMÍR

To mě nenapadlo.

ESTRAGON (*najde*)

Kdo dokáže více, dokáže i méně.

VLADIMÍR

A jseš si jistej, že jsem těžší než ty?

ESTRAGON

To říkáš ty. Jak já to mám vědět. Každopádně je padesát procent šance. Nebo skoro.

VLADIMÍR

Takže?

ESTRAGON

Takže nic. To je moudřejší.

VLADIMÍR

Počkáme, až co nám řekne.

ESTRAGON

Kdo?

VLADIMÍR

Godot.

ESTRAGON

A je to.

VLADIMÍR

Budem aspoň vědět, na čem jsme.

ESTRAGON

Na druhý straně by možná bylo lepší kout železo, dokud... nevychladne.

VLADIMÍR

Jsem zvědavěj, co nám řekne. To nás k ničemu nezavazuje.

ESTRAGON

Co jsme to po něm vlastně chtěli?

VLADIMÍR

Tys u toho nebyl?

ESTRAGON

Nedával jsem pozor.

VLADIMÍR

Já vlastně... Nic určitýho, myslím.

ESTRAGON

Na něco jsme se ho ptali.

VLADIMÍR

To je ono.

ESTRAGON

Vznesli neurčitou prosbu.

VLADIMÍR

Tak.

ESTRAGON

Co on?

VLADIMÍR

Že uvidí.

ESTRAGON

Že nemůže nic slíbit.

VLADIMÍR

Že si to musí nechat projít hlavou.

ESTRAGON

Odpočat a fit.

VLADIMÍR

Poradit se s ženou.

ESTRAGON

S přáteli.

VLADIMÍR

S poradci.

ESTRAGON

S dopisovateli.

VLADIMÍR

Nahlédnout do záznamů.

ESTRAGON

Do šekové knížky.

VLADIMÍR

Dřív než se vysloví.

ESTRAGON

To je normální.

VLADIMÍR

Běžný.

ESTRAGON

Se mi zdá.

VLADIMÍR

Myslím.

Oddech.

ESTRAGON (*zneklidněn*)

A my?

VLADIMÍR

Cože?

ESTRAGON

Povídám, a my?

VLADIMÍR

Nerozumím ti.

ESTRAGON

Co my s tím?

VLADIMÍR

My s tím?

ESTRAGON

Nepospíchej. Času dost.

VLADIMÍR

My jsme prosebníci.

ESTRAGON

To už jsme na tom takhle?

VLADIMÍR

Pán do toho má co mluvit?

ESTRAGON

Copak nemáme žádný práva?

Vladimírův smích, uťatý stejně náhle jako předešle. Táž hra, ale bez úsměvu.

VLADIMÍR

Bys mě rozesmál, kdybych si to mohl dovolit.

ESTRAGON

Ztratili jsme je?

VLADIMÍR (*zřetelně*)

Střelili jsme je.

Ticho. Oba znehybní, hlavu na prsou, prolomeni v kolenou. Klátí rukama.

ESTRAGON (*slabě*)

Nejsme s ním spřízněný? (*Pauza*) Hele.

VLADIMÍR (*zvedne ruku*)

Poslouchej.

Strnule naslouchají.

ESTRAGON

Nic neslyším.

VLADIMÍR

Šš!

Naslouchají. Estragon ztratí rovnováhu a málem upadne. Zachytí se Vladimírovy paže, ten se zakymácí. Polozhroucení naslouchají opřeni jeden o druhého a hledí si vzájemně do očí.

Já taky ne.

ESTRAGON

Vyděsils mě.

VLADIMÍR

Myslel jsem, že je to on.

ESTRAGON

Kdo?

VLADIMÍR

Godot.

ESTRAGON

To zrovna. Leda vítr v rákosí.

VLADIMÍR

Přisahal bych, že někdo křičel.

ESTRAGON

Proč by křičel?

VLADIMÍR

Na koně.

Ticho.

ESTRAGON

Pojď pryč.

VLADIMÍR

Kam? *(Pauza)* Třeba budeme spát dneska u něho, pěkně v teple, v suchu, s plným břichem, ve stodole nebo něco. To by stálo za trochu čekání, ne?

ESTRAGON

Za trochu možná. Ale ne celou noc.

VLADIMÍR

Ještě je den.

Ticho.

ESTRAGON

Mám hlad.

VLADIMÍR

Chceš mrkev?

ESTRAGON

Nic jinýho není?

VLADIMÍR

Měl bych mít pár brukví.

ESTRAGON

Dej mi mrkev.

Vladimír zašátrá v kapse, vytáhne brukev a podá ji Estragonovi.

Díky. *(Kousne do brukve. Nařikavě)* To je brukev!

VLADIMÍR

Jo promiň. Byl bych přísahal, že je to mrkev. *(Prohledává kapsy a vytahuje další brukve)* Samý brukev. *(Hledá)* Asi jsi snědl poslední. *(Hledá)* Hele, tady je. *(Vytáhne mrkev a podá ji Estragonovi)* Račte, pane.

Estragon otře mrkev o rukáv a zakousne se do ní.

Vrať mi tu brukev.

Estragon mu vrátí brukev.

Šetři si ji, je to poslední.

ESTRAGON *(žvýká)*

Na něco jsem se tě ptal.

VLADIMÍR

Hm.

ESTRAGON

Odpověděls mi?

VLADIMÍR

Je dobrá, ta mrkev?

ESTRAGON

Sladká.

VLADIMÍR

Tím líp, tím líp. *(Pauza)* Na co ses mě ptal?

ESTRAGON

Už nevím. *(Žvýká)* To mě právě žere. *(Potěšeně se zadívá na mrkev, roztočí ji v prstech)* Ta mrkev je výborná. *(Zamyšleně cucá mrkev)* Počkej, už si vzpomínám. *(Zakousne se do mrkve)*

VLADIMÍR

No?

ESTRAGON *(s plnými ústy, roztržitě)*

Nejsme s ním spřízněný?

VLADIMÍR

Vůbec ti nerozumím.

ESTRAGON *(dožvýká sousto, polkne)*

Jestli s ním nejsme spřízněný.

VLADIMÍR

Spřízněný?

ESTRAGON

Spří-zně-ný.

VLADIMÍR

Jak, spřízněný?

ESTRAGON

V dobrém i ve zlém.

VLADIMÍR

Ale s kým?

ESTRAGON

S tím tvým chlápkem.

VLADIMÍR

S Godotem? Spřízněný s Godotem? To myslíš vážně? To si piš, že ne. *(Pauza)* Zatím ne.

ESTRAGON

Godot se jmenuje?

VLADIMÍR

Myslím.

ESTRAGON

Mrkni. *(Zdvihne zbytek mrkve za nat' a točí jí před očima)* To je zvláštní, je čím dál míň dobrá.

VLADIMÍR

U mě je to naopak.

ESTRAGON

Jak?

VLADIMÍR

Chutná mi čím dál víc. Jako postupně.

ESTRAGON *(po dlouhém přemýšlení)*

A to je opak?

VLADIMÍR

To je věc založení.

ESTRAGON

Povahy.

VLADIMÍR

Tý neporučíš.

ESTRAGON

Marná snaha.

VLADIMÍR

Jednou už jseš takovej.

ESTRAGON

Ať děláš, co děláš.

VLADIMÍR

Člověka nepředěláš.

ESTRAGON

Kdyby ses rozkrájel. (*Podává zbytek mrkve Vladimírovi*) Nechceš to dojíst?

Docela blízko se ozve strašlivý křik. Estragon upustí mrkev. Oba strnou. Vrhnou se ke kulisám. V polovině cesty se Estragon zarazí, vrátí se, zdvihne mrkev, nacpe ji do kapsy, vrhne se za Vladimírem, který na něho čeká, nanovo se zastaví, vrátí se pro boty, utíká za Vladimírem. Nato se oba odvrátí, zaklesnutí jeden do druhého, a čekají na pohromu.

Vejde Pozzo a Lucky. Pozzo vede Luckyho na provazu, dostatečně dlouhém, aby se Lucky dostal do středu jeviště, ještě než se Pozzo vynoří z portálu. Lucky, smyčku kolem krku, nese v ruce těžký kufr, skládací stoličku, koš s jídlem, přes paži má přehozený kabát. Pozzo má bič.

POZZO (*za scénou*)

Rychleji!

Prásknutí biče. Objeví se Pozzo. Lucky přejde kolem Vladimíra a Estragona. Když je spatří Pozzo, zastaví se a provaz se napne. Pozzo jím prudce trhne.

Zpátky!

Lucky hlučně upadne s celým svým nákladem. Vladimír a Estragon ho pozorují, zmitání mezi přáním jít mu pomoci a strachem, aby se nezapletli do něčeho, do čeho jim nic není. Vladimír nakonec vykročí k Luckymu. Estragon ho zadrží za rukáv.

VLADIMÍR

Pusť mě.

ESTRAGON

Neblázni.

POZZO

Pozor! Je zlý.

Estragon a Vladimír si měří Pozza.

Na cizí.

ESTRAGON (*tlumeně*)

To je on?

VLADIMÍR

Kdo?

ESTRAGON

No ten.

VLADIMÍR

Godot?

ESTRAGON

No.

POZZO

Pozzo jméno mé.

VLADIMÍR

Sotva.

ESTRAGON

Řekl Godot.

VLADIMÍR

Neřekl.

ESTRAGON (*Pozzovi*)

Nejste náhodou pan Godot, pane?

POZZO (*hrozivě*)

Jmenuji se Pozzo! (*Pauza*) Vám to nic neříká?

(*Pauza*) Poslyšte, vám to nic neříká?

Vladimír a Estragon na sebe tázavě pohlédnou.

ESTRAGON (*se tváří, jako by pátral v paměti*)

Bozzo... Bozzo...

VLADIMÍR (*stejně*)

Pozzo...

POZZO

P - P - Pozzo!

ESTRAGON

A jo. Pozzo... počkat... Pozzo...

VLADIMÍR

Tak Pozzo nebo Bozzo?

ESTRAGON

Pozzo ... neznám.

VLADIMÍR (*smířlivě*)

Znal jsem nějakého Gozza. Jeho matka vyšívala na bubínku.
Pozzo hrozivě vykročí.

ESTRAGON (*živě*)

My nejsme zdejší, pane.

POZZO (*se zastaví*)

Jste nicméně lidské bytosti. (*Nasadí si brýle*) Pokud mne neklame zrak. (*Sundá brýle*) Téhož rodu jako já. (*Výbuchne smíchy*) Téhož rodu jako Pozzo! Božského původu!

VLADIMÍR

Totíž...

POZZO (*břítce*)

Kdo je to Godot?

ESTRAGON

Godot?

POZZO

Pokládali jste mě za Godota.

VLADIMÍR

Ach ne, pane, to v žádném případě.

POZZO

Kdo je to?

VLADIMÍR

Jeden... náš známý.

ESTRAGON

Známý, vždyť ho sotva známe.

VLADIMÍR

To ano... to ne... moc dobře ho neznáme... nanejvýš...

ESTRAGON

Co se mě týče, ani bych ho nepoznal.

POZZO

Myslel jste, že jsem to já.

ESTRAGON

Totíž... to šero... únava... slabost... to čekání... fakt je, že mě napřed napadlo...

VLADIMÍR

Neposlouchejte ho, pane, neposlouchejte ho!

POZZO

Čekání? Vy na něho čekáte?

VLADIMÍR

No, že bychom zrovna čekali...

POZZO

Tady? Na mých pozemcích?

VLADIMÍR

Nemysleli jsme na nic špatného.

ESTRAGON

Měli jsme ty nejlepší úmysly.

POZZO

Cesta patří všem.

VLADIMÍR

To jsme si právě říkali.

POZZO

Je to hanba, ale je to tak.

ESTRAGON

To se nedá svítit, že.

POZZO (*se širokým gestem*)

Nemluvme už o tom. (*Škubne provazem*) Vstávej!

Lucky se nepohne.

Pokaždé, když upadne, usne. (*Škubne provazem*) Vstávej, zdechlino!

Lucky se lomozně zvedá a sbírá náklad. Pozzo škubne provazem.

Zpátky!

Lucky zacouvá.

Stát!

Lucky se zastaví.

Čelem vzad!

Lucky udělá čelem vzad. Pozzo se přívětivě obrátí k Vladimírovi a Estragonovi.

Přátelé, jsem šťasten, že jsem vás poznal. (Zaznamená jejich nedůvěřivý výraz) Ale ano, ovšem, upřímně šťasten. (Škubne provazem) Ke mně!

Lucky se přiblíží.

Stát!

Lucky se zastaví.

Víte, cesta je dlouhá, když se člověk trmácí sám a sám celý... (Dívá se na hodinky) ... celé (Počítá)... celých šest hodin, ano šest hodin, a žívou duši nepotká. (Luckymu) Kabát!

Lucky odloží kufr, přistoupí, podá Pozzovi kabát, couvne a uchopí kufr:

Na! (Podává Luckymu bič)

Lucky ustoupí, a protože nemá volné ruce, skloní se a vezme bič do zubů. Ustoupí zpátky. Pozzo si začne oblékat kabát, ustane.

Kabát!

Lucky vše odloží, přistoupí, pomůže Pozzovi do kabátu, ustoupí a ujme se nákladu.

Začíná se ochlazovat. (Zapne si kabát, skloní se, pohlédne na sebe, napřímí se) Bič!

Lucky přistoupí, skloní se, Pozzo mu vyrve bič ze zubů, Lucky ustoupí.

Ach přátelé, je mi zatěžko rozloučit se tak záhy se svými bližními, ač... (Prohlíží si své bližní)... jsou mi poměrně vzdálení. (Luckymu) Stoličku!

Lucky odloží kufr a koš s jídlem, přistoupí, rozloží stoličku, postaví ji na zem, couvne, uchopí kufr a koš. Pozzo hledí na stoličku.

Bliž!

Lucky odloží kufr a koš s jídlem, přistoupí, přemístí stoličku, couvne, uchopí zavazadla. Pozzo se posadí, koncem biče se dotkne Luckyho hrudi.

Zpátky!

Lucky ustupuje.

Ještě!

Lucky ustupuje.

Stát!

Lucky se zastaví.

Proto, když dovolíte, strávím ještě okamžik ve vaší společnosti, dříve než vykročím vstříc novým dobrodružstvím.

(Luckymu) Koš!

Lucky přistoupí, podá mu koš, couvne.

Na čerstvém vzduchu člověku vytráví. *(Otevře koš, vyndá kus kuřete, krajíc chleba a láhev vína. Luckymu) Koš!*

Lucky přistoupí, vezme koš, couvne a znehybní.

Dál!

Lucky ustupuje.

Dost.

Lucky se zastaví.

Smrdí. *(Přihne si z láhve) Na vaše zdraví, přátelé. (Odloží láhev a pustí se do jídla)*

Ticho. Estragon a Vladimír se postupně osmělují, krouží kolem Luckyho a okukují ho ze všech stran. Pozzo se zuřivě zakusuje do kuřete a odhazuje vycucané kosti. Lucky usíná vestoje a pomalu se hroutí. Pokaždé, když zavadí kufrem o zem, se prudce napřímí.

ESTRAGON

Co je mu?

VLADIMÍR

Vypadá unaveně.

ESTRAGON

Proč neodloží ten kufr?

VLADIMÍR

Co já vím.

Přistupují blíž.

Koukni.

ESTRAGON

Co se ho zeptat?

VLADIMÍR

Vidíš tohle?

ESTRAGON

Co?

VLADIMÍR (*ukazuje*)

Ten krk.

ESTRAGON (*dívá se*)

A co?

VLADIMÍR

Postav se sem.

ESTRAGON (*vymění si s Vladimírem místo*)

A jo.

VLADIMÍR

Do krve.

ESTRAGON

To ten provaz.

VLADIMÍR

Jak se tře.

ESTRAGON

Co naděláš.

VLADIMÍR

To ta smyčka.

ESTRAGON

To je nevyhnutelný.

VLADIMÍR

To ten uzel.

ESTRAGON

Jak se dře.

Pokračují v prohlídce, zastaví se u obličejů.

VLADIMÍR

Nevypadá špatně.

ESTRAGON (*pokrčí rameny, našpulí rty*)

No nevím.

VLADIMÍR

Krapet zženštilej.

ESTRAGON

Slintá.

VLADIMÍR

To je normální.

ESTRAGON

Má pěnu u huby.

VLADIMÍR

Možná že je debil.

ESTRAGON

Kretén.

VLADIMÍR (*nakloní se blíž*)

Tohle je vole?

ESTRAGON (*totéž*)

Těžko říct.

VLADIMÍR

Funí.

ESTRAGON

Aby ne.

VLADIMÍR

A ty oči.

ESTRAGON

Co, oči?

VLADIMÍR

Lezou mu z d'ůlků.

ESTRAGON

Podle mě musí každou chvíli zhebnout.

VLADIMÍR

To není jistý. (*Pauza*) Zeptej se ho na něco.

ESTRAGON

Myslíš?

VLADIMÍR

O nic nejde.

ESTRAGON (*nesměle*)

Pane...

VLADIMÍR

Hlasitěji.

ESTRAGON

Pane...

POZZO

Nechte toho!

Estragon a Vladimír se otočí k Pozzovi, který mezitím dojedl a utírá si hřbetem ruky ústa.

Nevidíte, že si chce odpočinout?

Pozzo vytáhne dýmku a začne ji nacpávat. Estragon si všimne kuřecích kostí na zemi a lačně je pozoruje. Pozzo škrtně sirkou a zapaluje si dýmku.

Koš.

Lucky nereaguje. Pozzo zlostně odhodí sirku a škubne provazem.

Koš!

Lucky zavravorá, málem upadne, vzchopí se, přistoupí k Pozzovi, uloží láhev do koše, vrátí se na své místo a zaujme původní postoj. Estragon stále upírá oči na kosti. Pozzo škrtně podruhé a zapálí si dýmku.

Co chcete, nikdy to nedělal. (Zabafá a natáhne si nohy) Ach!

Už je mi dobře.

ESTRAGON (bázlivě)

Pane...

POZZO

Copak, příteli?

ESTRAGON

Vy... ty... ty kosti už nebudete...? Potřebovat, pane.

VLADIMÍR (pobouřen)

Tos nemohl počkat?

POZZO

Ale ne, jen ho nechte, to je přece docela přirozené. Jestli budu potřebovat ty kosti? (Napřáhne bič a přehází hromádku kostí) Ne, co se mě týče, potřebovat je nebudu.

Estragon vykročí.

Avšak...

Estragon se zastaví.

Avšak, jak známo, kosti připadají v zásadě nosiči. Musíte se tedy zeptat jeho.

Estragon pohlédne na Luckyho, zaváhá.

Jen se ho zeptejte, zeptejte se ho. Nebojte se, odpoví vám.

ESTRAGON (*přistoupí k Luckymu*)

Promiňte, pane... Promiňte...

Lucky nereaguje. Pozzo práskne bičem. Lucky zvedne hlavu.

POZZO

Mluví s tebou, čuně. Odpověz. (*Estragonovi*) Jen do toho.

ESTRAGON

Promiňte, pane, budete chtít ty kosti?

Lucky dlouze hledí na Estragona.

POZZO (*u vytržení*)

Pane!

Lucky sklopí zrak.

Odpověz! Chceš, nebo nechceš?

Lucky neodpovídá.

(*Estragonovi*) Jsou vaše.

Estragon se vrhne na kosti, sesbírá je a začne je okusovat.

Podivné. Ještě nikdy mi neodmítl kost. (*Zahledí se s obavami na Luckyho*) Doufám, že ho nenapadne onemocnět. (*Zatáhne z dýmky*)

VLADIMÍR

To je hanba!

Ticho. Užaslý Estragon přestane ohryzávat kosti a hledí střídavě na Vladimíra a Pozza. Pozzo je naprosto klidný, Vladimír postupně zrozpačítí.

POZZO

Máte na mysli něco konkrétního?

VLADIMÍR (*srdnatě blábolí*)

Jednat takhle... (*Gesto k Luckymu*)... s člověkem.. mi ... mi připadá... s lidskou bytostí... to ... to není... to je hanba!

ESTRAGON (*nechce zůstat pozadu*)

Skandál. (*Nanovo se pustí do kosti*)

POZZO

Jste na mě přísní. (*Vladimírovi*) Kolik je vám let, smím-li se ptát? (*Pauza*) Šedesát? Sedmdesát? (*Estragonovi*) Kolik mu může být?

ESTRAGON

Zeptejte se ho.

POZZO

Nechci být indiskrétní. (*Vyklepe dýmku o bič, vstane*) Budu se muset rozloučit. Děkuji vám za milou společnost. (*Přemýšlí*) Ledáže bych si s vámi vykouřil ještě jednu dýmku. Co říkáte?

Neříkají nic.

Jsem ovšem jen slabý kuřák, sváteční, dalo by se říci, nemám ve zvyku kouřit dvě dýmky za sebou. Rozbuší se mi srdce. (*Pauza*) To dělá nikotin, přes všechnu opatrnost ho člověk tu a tam vdechne. (*Povzdech*) Inu. (*Po chvíli*) Dost možná, že jste nekuřáci? Ano? Ne? To je konečně detail. (*Pauza*) Ale jak se teď nenásilně posadit, když jsem právě vstal? A nevzbudit přitom dojem, že se — jak bych to řekl — podrobuji? (*Vladimírovi*) Prosim? (*Po chvíli*) Nebo jste nic neříkal? (*Pauza*) Na tom nesejde. Řekněme... (*Přemýšlí*)

ESTRAGON

A je to. (*Odhodí kosti*)

VLADIMÍR

Pojď pryč.

ESTRAGON

Hned teď?

POZZO

Okamžik! (*Škubne provazem*) Stoličku. (*Ukáže bičem*)
Lucky přemístí stoličku.

Dál. Sem. (*Posadí se*)

Lucky ustoupí, chopí se zavazadel.

A je to. (*Nacpává si dýmku*)

VLADIMÍR

Pojď pryč.

POZZO

Doufám, že má přítomnost vám není nevhod. Zůstaňte, nebudete litovat.

ESTRAGON (*větrí almužnu*)

Máme čas.

POZZO (*zapálí si dýmku*)

Druhá není nikdy tak dobrá. (*Vyndá dýmku z úst a zpytavě si ji prohlíží*) Jak první, chci říci. (*Dá si dýmku do úst*) Ale chutná přesto.

VLADIMÍR

Já jdu.

POZZO

Nemůže mě vystát. Jsem bezpochyby poněkud nelidský. Ale to má být důvod? (*Vladimírovi*) Uvažujte, příteli, než provedete nějakou hloupost. Předpokládejme, že odejdete, teď hned, ještě za světla, neboť navzdory všemu je ještě světlo.

Všichni tři pohlédnou k obloze.

Dobrá. Co bude v tom případě... (*Vyndá dýmku z úst a prohlíží si ji*)... vyhasla... (*Zapálí dýmku*)... v tom případě... v tom případě... co bude v tom případě s vaší schůzkou s oním... Godetem... Godetem... Godinem... (*Pauza*) ... zkrátka, víte, koho mám na mysli — na němž závisí celá vaše budoucnost... (*Pauza*) ... či přinejmenším vaše nejbližší budoucnost.

ESTRAGON

Má pravdu.

VLADIMÍR

Jak to víte?

POZZO

Hle, oslovil mne! Uvidíte, že se z nás nakonec stanou přátelé.

ESTRAGON

Proč to neodloží? Aspoň ten kufř?

POZZO

I já bych si ho přál potkat. Čím více potkávám lidí, tím jsem šťastnější. I ta nejbezvýznamnější bytost vás může poučit,

obohatit, naplnit štěstím. I vy... (*Dlouze a významně si jednoho po druhém prohlédne*)... i vy — kdoví — jste mi možná něco poskytli.

ESTRAGON

Proč to neodloží?

POZZO

Což by mě nicméně silně překvapilo.

VLADIMÍR

Na něco se vás ptal.

POZZO (*nadšen*)

Ptal? On se ptal? A nač? (*Pauza*) Ještě před okamžikem jste mi říkali pane a třásli se strachem. Nyní mi kladete otázky. To neskončí dobře.

VLADIMÍR

Mluv. Poslouchá tě.

ESTRAGON (*kteřý mezitím začal kroužit kolem Luckyho*)

Cože?

VLADIMÍR

Můžeš se ptát. Zeptej se ho.

ESTRAGON

Nač?

VLADIMÍR

Proč to neodloží. Aspoň ten kufr.

ESTRAGON

To si taky říkám.

VLADIMÍR

Tak se ho zeptej.

POZZO (*pozorně sleduje rozhovor obávaje se, aby se otázka nezamluvila*)

Rozumím-li dobře, chcete se mě zeptat, proč neodloží zavazadla.

VLADIMÍR

No.

POZZO (*Estragonovi*)

Souhlasí?

ESTRAGON (*krouží kolem Luckyho*)

Funí jak tuleň.

POZZO

Odpovím vám. (*Estragonovi*) Ale snažně vás prosím, postůjte chvílku, znervózňuje mě to.

VLADIMÍR

Pojď sem.

ESTRAGON

Co je?

VLADIMÍR

Bude mluvit.

Nehybně čekají, opřeni jeden o druhého.

POZZO

Výborně. Jste tu všichni? Dáváte dobrý pozor?
(*Pohlédne na Luckyho, šubne provazem*)

Lucky zvedne hlavu.

Dívej se na mě, čuně!

Lucky se dívá.

Výborně. (*Zastrčí dýmku do kapsy, vytáhne malý sprej, stříkne si do krku, zandá sprej do kapsy, odkašle si, odplivne, vytáhne sprej, stříkne, zandá do kapsy*) Jsem připraven. Poslouchají všichni? (*Pohlédne na Luckyho, šubne provazem*) Ke mně!

Lucky se přiblíží.

Sem!

Lucky se zastaví.

Připraveni? (*Přehlédne postupně všechny tři, Luckyho naposled, šubne provazem*) Tak co je?

Lucky zvedne hlavu.

Nerad mluvím do prázdna. Dobrá. Nuže. (*Zamyslí se*)

ESTRAGON

Já jdu pryč.

POZZO

Na co jste se to ptali?

VLADIMÍR

Proč neo...

POZZO (*vztekle*)

Nepřerušovat! (*Po chvíli klidněji*) Nikdy se z toho nevymotáme, když budeme mluvit všichni najednou. (*Po chvíli*) Co jsem to říkal? (*Pauza. Hlasitěji*) Co jsem to říkal?

Vladimír posunky naznačuje těžký náklad. Pozzo nechápe.

ESTRAGON (*nahlas*)

Kufr! (*Ukáže na Luckyho*) Proč? Pořád držet. Kufr, koš. (*Ohýbá se pod tíhou pomyslného nákladu a těžce oddychuje*) Nikdy neodložit. (*Rozevře dlaně a s úlevou se napřímí*)

Proč?

POZZO

Už to mám. Mohli jste to říct hned. Proč si neudělá pohodlí. Pokusme se probrat celou věc postupně. Nemá na to snad právo? Má. Či snad nechce? Přihořívá. Ale proč, táži se, proč nechce? (*Pauza*) Pánové, řeknu vám proč.

VLADIMÍR

Bacha.

POZZO

Aby se mi zavděčil a já si ho ponechal.

ESTRAGON

Co?

POZZO

Snad jsem se špatně vyjádřil. Hledá způsob, jak by mě obměkčil, abych ho neopustil. Ne, to pořád není ono.

VLADIMÍR

Vy se ho chcete zbavit?

POZZO

Rád by mě doběhl, ale to se mu nepodaří.

VLADIMÍR

Vy se ho chcete zbavit?

POZZO

Domnívá se, že projeví-li se jako výkonný nosič, nakonec jej v této funkci zaměstnám.

ESTRAGON

Vy ho nechcete?

POZZO

Ve skutečnosti má obě ruce levé. Není to jeho řemeslo.

VLADIMÍR

Vy se ho chcete zbavit?

POZZO

Má za to, že ocením jeho neúnavnost a budu litovat svého rozhodnutí. Pokrytec. Jako bych neměl dost nádeníků.

Všichni tři hledí na Luckyho.

Atlas, syn Jupiterův. *(Pauza)* Zodpověděl jsem, zdá se, vaši otázku. Máte nějaké další? *(Hra se sprejem)*

VLADIMÍR

Vy se ho chcete zbavit?

POZZO

Všimněte si, že jsem mohl být na jeho místě. A on na mém. Pokud by o tom náhoda nerozhodla jinak. Každému, co jeho jest.

VLADIMÍR

Vy se ho chcete zbavit?

POZZO

Prosím?

VLADIMÍR

Vy se ho chcete zbavit?

POZZO

Tak. Ale místo abych ho zahnal, místo abych ho s promi-
nutím nakopal do prdele a vyrazil s ním dveře, jsem takový
dobrák, že se s ním vláčím na trh. Počítám, že ho vyhan-
dluji za slušnou cenu. Taková stvoření ve skutečnosti ani
zahnat nemůžete. Aby s nimi člověk skoncoval, musel by
je zabít.

Lucky pláče.

ESTRAGON

On pláče.

POZZO

Starý zavšivený pes má víc důstojnosti. *(Podává Estragonovi
kapesník)* Nate, utěšte ho, když je vám ho tak líto.

Estragon váhá.

Nate.

Estragon přijme kapesník.

Osušte mu oči. Nebude se cítit tak osamělý.

Estragon váhá.

VLADIMÍR

Dej to sem, já to udělám.

Estragon odmítá vydat kapesník. Směšná, dětská tahanice.

POZZO

Pospěšte si. Za chvíli přestane.

Estragon se přiblíží k Luckymu a zaujme náležitý postoj, chystaje se osušit mu slzy. Lucky náhle vymrští nohu a prudce kopne Estragona do holeně. Estragon pustí kapesník, překotně couvne a s kulháním a skučením oběhne jeviště.

Kapesník.

Lucky odloží kufr a koš, zvedne kapesník, podá ho Pozzovi, ustoupí a chopí se zavazadel.

ESTRAGON

Hajzl! Dobytek! (*Vyhrne si nohavici*) Celýho mě zmrzačil!

POZZO

Říkal jsem vám, že nemá rád cizí lidi.

VLADIMÍR (*Estragonovi*)

Ukaž.

Estragon nastaví nohu.

(*hněvivě Pozzovi*) Vždyť to krvácí!

POZZO

To je dobré znamení.

ESTRAGON (*s nohou ve vzduchu*)

Nebudu moct chodit!

VLADIMÍR (*něžně*)

Ponesu tě. (*Pauza*) Přinejhorším.

POZZO

Už nepláče. Vystřídal jste ho vy. (*Zasněně*) Slzy jsou věčné. Za každého, kdo se rozpláče, někdo jiný přestane. Stejně je tomu i se smíchem. (*Směje se*) Neproklínejme tedy naši

dobu, není o nic horší než doby předchozí. *(Po chvíli)* Není ovšem nutné ji zvlášť chválit. *(Po chvíli)* Nemluvme o ní vůbec. *(Po chvíli)* Počet obyvatelstva pravda stoupl.

VLADIMÍR

Zkus udělat pár kroků.

Estragon se belhá po jevišti, zastaví se před Luckym, plivne na něho, jde se posadit na místo, kde seděl na začátku hry.

POZZO

Jestlipak víte, kdo mě naučil říkat takové krásné věci?

(Pauza. Vymrští prst směrem k Luckymu) On!

VLADIMÍR *(dívaje se na oblohu)*

Copak nikdy nebude noc?

POZZO

Bez něho bych nikdy nepomyslel na nic jiného než na hlouposti a na své zaměstnání. Uvědomoval jsem si, že krása, půvab a skutečné pravdy jsou mi navždy odepřeny. Tak jsem si najal knuka.

VLADIMÍR *(proti své vůli)*

Knuka?

POZZO

Už to bude nějakých šedesát let... *(V duchu počítá)* Ano, téměř šedesát let. *(Hrdě se napřímí)* Řekněte, vypadám snad na ně?

Vladimír pozoruje Luckyho.

Proti němu jsem hotový mladík, ne? *(Pauza. Luckymu)* Klobouk.

Lucky odloží koš a smekne. Záplava bílých vlasů orámuje obličej. Přidrží klobouk v podpaží a chopí se koše.

A teď se dívejte (Smekne [všechny čtyři postavy nosí buřinku]. Je úplně plešatý. Nasadí klobouk) Viděli jste?

VLADIMÍR

Co je to knuk?

POZZO

Říkali jste, že nejste zdejší. Ale nejste snad včerejší. Kdysi mívali šašky. Dnes máme knuky. To jest ti, kteří si to mohou dovolit.

VLADIMÍR

A vy se ho teď chcete zbavit? Zbavit se starého, věrného služebníka?

ESTRAGON

Ty hajzle!

Pozzo zneklidní.

VLADIMÍR

Vysál jste ho na dřev a teď ho odhazujete jako... *(Hledá)* ... jako banánovou slupku. Jen se přiznejte, že...

POZZO *(sténá, ruce na čele)*

Už nemůžu dál... nemůžu... pořád snášet... dělá... nemáte představu... je to strašné... strašné... musí pryč... *(Lomí rukama)*... zblázním se z toho... *(Zhroučí se, hlavu v dlaních)*

Už nemůžu dál... už nemůžu...

Ticho. Všichni tři hledí na Pozza. Lucky se chvěje.

VLADIMÍR

Už nemůže.

ESTRAGON

Strašný.

VLADIMÍR

Zblázní se z toho.

ESTRAGON

Hnusný.

VLADIMÍR *(Luckymu)*

Že se nestydíte! Takový hodný pán! A takhle ho trápit! Po takových letech! Že vám není hanba!

POZZO *(vzlyká)*

Kdysi... býval milý... pomáhal mi... bavil mě... dělal mě lepším... dnes... mě vraždí...

ESTRAGON

A to ho chce nahradit?

VLADIMÍR

Cože?

ESTRAGON

Nepochopil jsem, jestli ho chce nahradit nebo jestli už nechce vůbec nikoho.

VLADIMÍR
Nemyslím.

ESTRAGON
Cože?

VLADIMÍR
Nevím.

ESTRAGON
Zeptej se ho.

POZZO (*uklidněn*)

Pánové, nevím, co se to se mnou stalo. Omluvte mne. Zapomeňte na všechno. (*Ovládá se čím dál víc*) Nevím přesně, co jsem vám říkal, ale můžete mi věřit, nebylo na tom slovo pravdy. (*Vztyčí se, uhodí do hrudi*) Vypadám snad jako člověk, kterého lze beztrestně trápit? Prosim vás! (*Prohledává kapsy*) Kampak jsem založil dýmku?

VLADIMÍR
Rozkošný večer.

ESTRAGON
Nezapomenutelný.

VLADIMÍR
A to ještě není konec.

ESTRAGON
Taky se mi zdá.

VLADIMÍR
To je teprv začátek.

ESTRAGON
Jestli vůbec.

VLADIMÍR
Jeden by myslel, že je v divadle.

ESTRAGON
V cirkuse.

VLADIMÍR
Ve varieté.

ESTRAGON
V cirkuse.

POZZO

Kde může být? Pravá bryerka!

ESTRAGON

S tím je psina. Ztratil fajfárnu! (*Hlučně se směje*)

VLADIMÍR

Přijdu hned. (*Zamíří k portálu*)

ESTRAGON

Na konci chodby vlevo.

VLADIMÍR

Drž mi místo. (*Odejde*)

POZZO

Ztratil jsem svého Abdulláha!

ESTRAGON (*svíjí se smíchy*)

K popukání!

POZZO (*zvedne hlavu*)

Neviděl jste... (*Všimne si Vladimírovy nepřítomnosti*) On odešel? (*Zklamane*) Ani mi neřekl na shledanou. To není hezké. Měl jste ho zadržet.

ESTRAGON

Nemohl to udržet.

POZZO

Ach! (*Pauza*) Ach tak.

ESTRAGON (*vstává*)

Pojďte sem.

POZZO

Proč?

ESTRAGON

Pojďte, uvidíte.

POZZO

Mám vstát?

ESTRAGON

Pojďte... pojd'te... rychle.

Pozzo vstane, jde za Estragonem.

Podívejte.

POZZO

A jeje.

ESTRAGON

A je po všem.

Vladimír se vrací, rozmrzelý, cestou vrazí do Luckyho, kopnutím porazí stoličku, nespokojeně přechází po jevišti.

POZZO

Co je mu?

ESTRAGON

Přišels o kupu randy.

Vladimír se zastaví, zvedne stoličku, postaví ji a nanovo, teď už klidněji, přechází sem tam.

POZZO

Utišuje se. (*Rozhlédne se*) Ostatně, všechno se utišuje, cítím to. Snáší se veliký mír. Poslouchejte. (*Zvedne ruku*) Bůh Pan spí.

VLADIMÍR (*zastaví se*)

Copak nikdy nebude noc?

Všichni tři se dívají na oblohu.

POZZO

Dřív odejít nemůžete?

ESTRAGON

No... chápete...

POZZO

Ale to je přece přirozené, naprosto přirozené. Já kdybych byl na vašem místě a měl tu schůzku s Godinem... Godetem... Godotem... zkrátka, víte, koho mám na mysli, čekal bych až do úplného setmění. (*Dívá se na stoličku*) Docela rád bych ještě poseděl, ale nevím, kudy na to.

ESTRAGON

Můžu vám nějak pomoci?

POZZO

Snad kdybyste mě požádal?

ESTRAGON

Požádal o co?

POZZO

Abych si sedl.

ESTRAGON

To by vám pomohlo?

POZZO

Domnívám se.

ESTRAGON

Tak jedem. Sedněte si, buďte tak laskav.

POZZO

Ale ne, ne, děkuji, to nestojí za řeč. (*Pauza. Šeptem*) Naléhejte.

ESTRAGON

Ale jděte, přece tu nebudete stát. Mohl byste se nachladit.

POZZO

Myslíte?

ESTRAGON

No samozřejmě.

POZZO

Máte bezpochyby pravdu. (*Posadí se*) A je to. Děkuji vám, příteli.

Estragon se posadí.

(*Hledí na hodinky*) Ale je opravdu nejvyšší čas, abych se s vámi rozloučil, nechci-li se opozdit.

VLADIMÍR

Čas se zastavil.

POZZO (*přikládá hodinky k uchu*)

Tomu nevěřte, příteli, tomu nevěřte. (*Schová hodinky do kapsy*) Všechno, co chcete, ale tohle ne.

ESTRAGON (*Pozzovi*)

Vidí dneska všechno černě.

POZZO

S výjimkou oblohy. (*Zasměje se svému vtipu*) Trpělivost, však ona přijde. Ale vidím, v čem je zakopaný pes, vy nejste zdejší a nevíte, jak to u nás chodí se soumrakem. Chcete, abych vám to vysvětlil?

Ticho. Estragon a Vladimír začali opět hru s botou a s kloboukem. Luckymu spadne klobouk, aniž si toho povšimne.

Rád vaši zvědavost uspokojím. (*Hra se sprejem*) Trochu pozornosti, prosím.

Estragona a Vladimír pokračují v prohlídce, Lucky napůl spí. Pozzo práskne bičem, ale ten jen slabě zasviští.

Co je s tím bičem?

Vstane a zapráská silněji, nakonec s úspěchem. Lucky sebou trhne. Estragonovi vypadne bota, Vladimírovi klobouk. Pozzo odhodí bič.

Nestojí za nic. (*Prohlíží si své obecenstvo*) Co jste to říkal?

ESTRAGON

Ale jděte, přece tu nebudete stát, mohl byste se nachcípát.

POZZO

Máte pravdu. (*Posadí se. Estragonovi*) Jak se jmenujete?

ESTRAGON (*pohotově*)

Katulus.

POZZO (*kteřý neposlouchal*)

Ach, ano, o soumraku. (*Zvedne hlavu*) Dávejte přece pozor, takhle se nikam nedostaneme. (*Dívá se na oblohu*) Pohleďte. *Všichni, kromě Luckyho, kteřý začal opět dřímat, se zadívají na oblohu. Pozzo si všimne Luckyho a šklubne provazem.*

Na nebe se dívej, čuně!

Lucky zvrátí hlavu.

Tak. To by stačilo.

Všichni skloní hlavu.

Co je na něm tak neobyčejného? Jakožto na nebi? Je bledé a jasné jako kterékoli jiné nebe v tuto hodinu. (*Pauza*) V této zeměpisné šířce. (*Pauza*) Za hezkého počasí. (*Hlas získá na zpěvnosti*) Je tomu přibližně hodina... (*Pohlédne na hodinky, hlas zevšední*) ... ano, hodina... (*Tón nanovo lyrický*)... poté, kdy nás od... (*Váhá, hlas znejistí*)... řekněme deseti hodin... (*Hlas zesílí*)... štědře zalévalo zářivými proudy červeného a zlatavého světla, počalo nezadržitelně slábnout, ztrácet na třpytu, blednout... (*Krouží rukama ve zmenšujících*

se kruzích, aby naznačil blednutí)... blednout, stále víc, stále zřetelněji, až náhle... (Dramatická pauza, široké všeobjímající gesto) — bum! Konec! Nehýbe se. (Pauza) Avšak... (Pozvedne varovně ruku)... avšak za tím něžným, nehybným závojem...

Pohlédne na oblohu, Estragon a Vladimír ho napodobí.

... se blíží noc, cválá... (*Hlas mohutní*)... cválá, až se na nás, fííí!, vrhne v okamžiku... (*Opustí ho inspirace*)... kdy to nejméně čekáme. (*Pauza. Ponuře*) Takhle to chodí na téhle zkurvené zemi.

Dlouhé ticho.

ESTRAGON

Jakmile o tom jeden ví.

VLADIMÍR

Může posečkat.

ESTRAGON

Má jaksi záchytný bod.

VLADIMÍR

Konec s pochybnostmi.

ESTRAGON

Stačí už jenom čekat.

VLADIMÍR

Na to jsme zvyklí. (*Sebere ze země klobouk, nahlédne dovnitř, zatřese jím, nasadí si ho*)

POZZO

Jaký jsem byl?

Estragon a Vladimír nechápou.

Dobrý? Průměrný? Obstojný? Ucházející? Nijaký? Špatný?

VLADIMÍR (*dojde mu*)

Dobrý, opravdu dobrý.

POZZO (*Estragonovi*)

A podle vás?

ESTRAGON (*s anglickým přízvukem*)

Moc dhobry, moc moc dhobry.

POZZO (*potěšeně*)

Děkuji, pánové, děkuji. (*Pauza*) Tu a tam potřebuji povzbudit.
(*Přemýšlí*) Ke konci jsem poněkud ochabl. Nezdá se vám?

VLADIMÍR

Ale kdepak, nanejvýš trošičku.

ESTRAGON

Myslel jsem, že to je schválně.

POZZO

Selhává mi paměť. To je to.

Ticho.

ESTRAGON

Čekáme tu a nic se neděje.

POZZO (*zarmouceně*)

Vy se nudíte?

ESTRAGON

Tak trochu.

POZZO (*Vladimírovi*)

A vy, pane?

VLADIMÍR

Že by to tu bylo zrovna k popukání.

Ticho.

POZZO (*svádí vnitřní boj*)

Pánové, chovali jste se ke mně... (*Hledá*)... patřičně.

ESTRAGON

Ale kdepak!

VLADIMÍR

Co vás napadá.

POZZO

Ale ano, ano, chovali jste se velmi slušně. Natolik slušně, že si říkám... co mohu učinit pro dvě tak přátelské bytosti, které se právě k smrti nudí, abych se jim revanšoval?

ESTRAGON

Pětka by bodla.

VLADIMÍR

Nejsme žebráci.

POZZO

Co mohu učinit, říkám si, aby jim lépe uběhl čas? Dal jsem jim kosti, o leccčems jsem s nimi pohovořil, vysvětlil princip soumraku, souhlasí. A to nemluvím o všem. Avšak kladu si otázku: stačí to? Opravdu to stačí?

ESTRAGON

Nebo bůr.

VLADIMÍR

Nech toho!

ESTRAGON

Už jsem zticha.

POZZO

Stačí to? Bezpochyby ano. Ale já jsem velkorysý. Mám to v povaze. Dnes. Co se dá dělat. (*Škubne provazem*)

Lucky vzhledne.

Neboť jedno je jisté. Budu trpět. (*Natáhne se pro bič*) Přejete si, aby tančil, zpíval, recitoval, myslel...

ESTRAGON

Kdo?

POZZO

Kdo! Umíte snad myslet vy?

VLADIMÍR

On myslí?

POZZO

Ovšem. A nahlas. Kdysi dokonce myslíval moc hezky, mohl jsem mu naslouchat celé hodiny. Dnes... (*Zachvěje se*) Konečně. Co naplat. Tak co? Chcete, aby vám zapřemýšlel?

ESTRAGON

Spíš kdyby zatancoval. Bylo by to veselejší.

POZZO

To není tak jisté.

ESTRAGON

Žejo, Dando, že by to byla psina?

VLADIMÍR

Docela rád bych ho slyšel myslet.

ESTRAGON

Mohl by třeba napřed tancovat a pak myslet. Jestli toho na něm nechcem moc.

VLADIMÍR (*Pozzovi*)

To by šlo?

POZZO

Proč ne. Je to ostatně přirozený sled, že. (*Krátce se zasměje*)

VLADIMÍR

Tak ať tancuje.

Ticho.

POZZO (*Luckymu*)

Slyšels?

ESTRAGON

Nestane se, že by odmítl?

POZZO

Vysvětlím vám to později. (*Luckymu*) Tanči, mrcho!
*Lucky odloží zavazadla, postoupí k rampě, natočí se k Pozzovi.
Estragon vstane, aby lépe viděl. Lucky tančí. Ustane.*

ESTRAGON

To je všecko?

POZZO

Pokračuj.

Lucky zopakuje stejné pohyby, ustane.

ESTRAGON

No hele, brácho, to ses moc nevytáhl. (*Napodobuje Luckyho tanec*) Tohle zvládnu taky. (*Zakolísá, málem upadne. Zamíří ke svému obvyklému místu a posadí se*) S trochou cviku.

VLADIMÍR

Možná je unavený.

POZZO

Kdysi tančil gigu, almé, brando, fandango, farandolu, ba i čardáš. Skákal jako koza. Dneska tančí tohle. Víte, jak tomu říká?

VLADIMÍR

Vrah je zahradník.

ESTRAGON

Zaražený prdy.

POZZO

Sítový tanec. Věří, že je zamotaný v síti.

VLADIMÍR *(s vykrucováním estéta)*

Je v tom něco...

Lucky se chystá odejít k zavazadlům.

POZZO

Prrrr!

Lucky znehybní.

ESTRAGON

A nestane se, že by odmítl?

POZZO

Vysvětlím vám to. *(Prohrabává kapsy)* Vteřinku. *(Hledá)* Kampak jsem dal balónek. *(Hledá)* No tohle! *(Zvedne ohromně hlavu. Skomírajícím hlasem)* Ztratil jsem svůj rozprašovač!

ESTRAGON *(skomírajícím hlasem)*

Ach, má levá plíce nestojí za nic. *(Slabě zakašle. Hromově)* Zato pravá je fest!

POZZO *(normálním hlasem)*

Co se dá dělat, budu se muset bez něho obejít. Co jsem to říkal? *(Přemýšlí)* Vteřinku. *(Přemýšlí)* No tak! *(Zvedne hlavu)* Pomozte mi!

ESTRAGON

Snažím se.

VLADIMÍR

Já taky.

POZZO

Počkat.

Všichni tři současně nadzdvihnou klobouk, přiloží dlaň na čelo, soustředí se, vraští obličej. Dlouhé ticho.

ESTRAGON *(vítězně)*

Mám to!

VLADIMÍR

Má to.

POZZO (*netrpělivě*)

No...?

ESTRAGON

Proč to neodloží? Aspoň ten kufr?

VLADIMÍR

Ale ne!

POZZO

Jste si tím jistý?

VLADIMÍR

Ale ne, to už jste nám vysvětloval.

POZZO

To už jsem vám vysvětloval?

ESTRAGON

To už nám vysvětloval?

VLADIMÍR

Ostatně, už ho odložil.

ESTRAGON (*ohlédne se po Luckym*)

No dobře. A co?

VLADIMÍR

A protože ho odložil, nemůžeme se ptát, proč ho neodloží.

POZZO

Bravo!

ESTRAGON

A proč ho odložil?

POZZO

To je ono.

VLADIMÍR

Aby mohl tancovat.

ESTRAGON

A jo.

Dlouhé ticho. Estragon vstane.

Chcípl tu pes. Nikdo nikdy nepřijde, nikdo nikdy neodejde.

Cvrkot jak v márnici.

VLADIMÍR (*Pozzovi*)

Řekněte mu, ať myslí.

POZZO

Podejte mu klobouk.

VLADIMÍR

Klobouk?

POZZO

Nemůže myslet bez klobouku.

VLADIMÍR (*Estragonovi*)

Podej mu klobouk.

ESTRAGON

Já? Po tom, co mi provedl? Ani náhodou.

VLADIMÍR

Tak já mu ho podám. (*Nehýbe se*)

ESTRAGON

Ať si pro něj dojde.

POZZO

Bude lepší, když mu ho podáte.

VLADIMÍR

Já mu ho podám

Vladimír sebere klobouk a podává ho Luckymu v natažené ruce. Lucky nereaguje.

POZZO

Nasad'te mu ho.

ESTRAGON (*Pozzovi*)

Ať si ho veme. Řekněte mu to.

POZZO

Bude lepší, když mu ho nasadíte.

VLADIMÍR

Já mu ho nasadím.

Opatrně obejde Luckyho, zezadu mu nasadí klobouk a rychle couvne. Lucky se nepohne. Ticho.

ESTRAGON

Na co čeká?

POZZO

Ustupte.

Estragon a Vladimír ustoupí. Pozzo šubne provazem. Lucky vzhledne.

Mysli, čuně!

Pauza. Lucky začne tančit.

Stát!

Lucky znehybní.

Ke mně!

Lucky se přiblíží.

Tam!

Lucky se zastaví.

Mysli!

LUCKY (*Po chvíli*)

Na druhé straně, co se týče...

POZZO

Stát!

Lucky zmlkne.

Zpátky!

Lucky couvne.

Tam.

Lucky znehybní.

Hot!

Lucky se natočí doprava, tváří k publiku.

Mysli.

LUCKY (*monotónně*)

Vzhledem k existenci osobního kvakva Boha jak vyplývá z nedávného veřejného průzkumu Poinconova a Wattmanova s kvakvakvakva bílým vousem mimo čas prostoru jenž *Napjatá pozornost Estragona a Vladimíra. Ochablost a nechut' Pozza.*

shůry své božské apatie své božské atambie své božské afázie shlíží a miluje až na několik výjimek z důvodů nám neznámých prozatím nás všechny a trpí po vzoru božské Mirandy s těmi kdož z důvodů nám neznámých máme však sdostatek času v mukách v ohni jehož plameny za okamžik na okamžik zažehnou trámy budiž řečeno a ohně pekelné vysoko

v oblacích tak blankytných chvílemi ještě dnes a klidných tak klidných v míru a pokoji který ač nestálý přichází proto o nic méně vhod leč nepředbíhejme a očekávaný ostatně až po dokončení nedokončeného výzkumu již avšak nicméně oceněného Akakakakademií antropopometrie v Berne-en-Bresse Testa a Cunarda je uzákoněn bez možnosti

Estragonovo a Vladimírovo přidušené reptání. Prohlubující se nevolnost Pozza.

odvolání s výjimkou případných omylů vyplývajících z lidských úvah ostatně až po dokončení nedokončeného výzkumu nedokončeného výzkumu Testa a Cunarda je zvolen zvolen len následující sledující sledující budiž řečeno leč nepředbíhejme z důvodů nám neznámých jak vyplývá z průzkumu Poinconova a Wattmannova je zjevné zcela zjevné že cílem náročné Fartov-Belcherovy studie nedokončené nedokončené z důvodů nám neznámých Testa a Cunarda nedokončeného nedokončeného je zjevné že člověk opačně k opačným závěrům že člověk v Berne-en-Bresse Testa a Cunarda že člověk konečně to jest že člověk to jest přes rozvoj ve výživě a vyměšování počíná ztrácet na váze a současně ve stejné době z důvodů nám neznámých přes rozmach tělesné výchovy provozování rozličných

Estragon a Vladimír se postupně uklidňují a nanovo se zaposlouchají do Luckyho monologu. Pozzo, čím dál neklidnější, vyráží steny.

druhů sportu jako příkladně jako jako jako tenis fotbal běh na místě na ploché dráze plavání skákání kmitání letecká akrobacie tenis krasobruslení virobusrlení na ledě vsedě tenis letecká akrobacie sporty zimní zimní podzimní letní tenis na trávě na dráze na kmitočet letecká akrobacie tenis hokej pozemní mořský vzdušný penicilin a nahrážky to jest abych se vrátil k současně ve stejné době klesá z důvodů nám neznámých navzdory tenis abych se vrátil k letecká akrobacie golf o devíti či osmnácti jamkách lední tenis to jest z důvodů nám neznámých v okresech

Seine Seine-et-Oise Seine-et-Marne Marne-et-Seine budiž řečeno současně ve stejné době z důvodů nám neznámých ztrácet na váze jaksi zakrsat abych se vrátil k okresu Oise Marne to jest čistý úbytek na hlavičku činí od Voltaireovy smrti na dva prsty sto gramů na hlavičku každé jedné dýmky v průměru zaokrouhlo tato čísla váha zbavené šatů v Normandii z důvodů nám neznámých to jest konečně *Vladimírovy a Estragonovy popuzené výkřiky. Pozzo vyskočí a škube provazem. Všichni křičí. Lucky táhne za provaz, vrávorá, vyje, řve. Ostatní se vrhnou na vzpírajícího se Luckyho, který skučí svůj text.*

to není podstatné fakta jsou zde a uvážíme-li dále ještě závažnější okolnost z toho vyplývá ještě závažnější okolnost ve světle probíhajícího Steinweg-Petermannova výzkumu z toho vyplývá ještě závažnější okolnost ve světle ve světle předčasně ukončeného Steinweg-Petermannova výzkumu že na venkově na horách a v přímořských oblastech a vodní vzdušné proudy ohně vzduch je stejný a země budiž řečeno vzduch a země za tuhých mrazů žel v sedmé etapě před cílem náročné studie země moře pro nové kameny za tuhých mrazů z hlubin na moři na zemi v povětří nebesa abych se vrátil k z důvodů nám neznámých navzdory tenis fakta jsou zde z důvodů nám neznámých abych se vrátil k následující bod to jest konečně žel následující bod pro nové kameny o tom není pochyb abych se vrátil k leč nepředbíhejme abych se vrátil k na hlavičku současně ve stejné době z důvodů nám neznámých navzdory tenis následující bod vous plameny pláč kameny tak blankytných tak klidných žel na hlavičku na hlavičku na hlavičku na hlavičku v Normandii navzdory tenis náročné studie předčasně ukončených nedokončených na hlavičku na hlavičku v Normandii navzdory tenis na hlavičku žel kameny Cunard Cunard *Rvačka, mela. Lucky vyráží ještě několik posledních výkřiků. Tenis! Kameny! Tak klidných! Cunard! Nedokončených!*

POZZO

Klobouk!

Vladimír se zmocní Luckyho klobouku. Lucky umlkne a padne na zem. Ticho, přerušované oddechováním vítězí.

ESTRAGON

To má za to.

Vladimír zpytavě pozoruje Luckyho klobouk, nahlíží dovnitř.

POZZO

Dejte to sem! *(Vyrhne Vladimírovi klobouk, hodí ho na zem, dupe po něm)* A je po myšlení!

VLADIMÍR

Ale bude se moct teď orientovat?

POZZO

Však já ho zorientuju. *(Kope do Luckyho)* Vstávej, čuně!

ESTRAGON

Možná je mrtvej.

VLADIMÍR

Zabijete ho.

POZZO

Vstávej, zdechlino! *(Škubě provazem)*

Lucky se pohne.

Pomozte mi.

VLADIMÍR

Ale jak?

POZZO

Zvedněte ho.

Estragon a Vladimír postaví Luckyho na nohy, na okamžik ho podepřou, pustí ho. Lucky upadne.

ESTRAGON

Dělá to schválně.

POZZO

Musíte ho podepřít. *(Pauza)* No tak, zvedněte ho!

ESTRAGON

Kašlu na to.

VLADIMÍR

Pojď, zkusíme to ještě jednou.

ESTRAGON

Za koho nás má?

VLADIMÍR

Pojď.

Zvednou Luckyho a podepírají ho.

POZZO

Nepouštějte ho!

Estragon a Vladimír vrávorají.

Nehýbejte se!

Pozzo jde pro kufr a koš a obojí nese k Luckymu.

Držte ho pořádně.

Vloží Luckymu do ruky kufr, sevře mu dlaň okolo držadla. Lucky ho pustí.

Nepouštějte ho.

Začne znovu. Dotýká se kufru, nabude Lucky postupně vědomí a jeho prsty se sevrou okolo držadla.

Držte ho.

Táž hra s košem.

Tak, a můžete ho pustit.

Estragon a Vladimír odstoupí od Luckyho. Lucky vrávorá, potácí se, prohýbá, ale zůstane stát, kufr a koš v rukou. Pozzo couvne a zapráská bičem.

Kupředu!

Lucky postoupí.

Zpátky!

Lucky zacouvá.

Čelem vzad!

Lucky udělá čelem vzad.

V pořádku, chodit může. *(Otočí se na Estragona a Vladimíra)* Děkuji vám, pánové, a dovolte, abych... *(Prohrabává kapsy)*... abych vám popřál... *(Prohrabává kapsy)*... popřál... *(Prohrabává kapsy)* Kam jsem dal hodinky? *(Prohrabává kapsy)* No tohle! *(Zvedne vyděšený obličej)* Pravé

dvouplášťovky, pánové, s vteřinovou ručičkou! Dal mi je dědeček. (*Prohrabává kapsy*) Možná mi vypadly.
Hledá na zemi, Vladimír a Estragon se připojují. Pozzo nadzvedne špičkou boty trosku Luckyho klobouku.

To není možné.

VLADIMÍR

Nemáte je v kapsičce?

POZZO

Počkejte. (*Prohne se, přiblíží hlavu k břichu, naslouchá*) Nic neslyším. (*Pokyne Estragonovi a Vladimírovi*) Pojd'te sem.
Estragon a Vladimír se přiblíží, skloní se.

Mělo by být slyšet tikání.

VLADIMÍR

Ticho...?

Naslouchají, všichni tři se skloněnou hlavou.

ESTRAGON

Něco slyším.

POZZO

Kde?

VLADIMÍR

To je srdce.

POZZO (*zklamán*)

Doprdele.

VLADIMÍR

Ticho...?

Naslouchají.

ESTRAGON

Možná se zastavily.

Napřímí se.

POZZO

Který z vás to tak páchne?

ESTRAGON

Jemu táhne z huby, mně smrděj nohy.

POZZO

Budu se muset rozloučit.

ESTRAGON

A vaše dvouplášťovky?

POZZO

Zřejmě jsem je nechal na zámku.

ESTRAGON

Tak sbohem.

POZZO

Sbohem.

VLADIMÍR

Sbohem.

ESTRAGON

Sbohem.

Ticho. Nikdo se nehýbe.

VLADIMÍR

Sbohem.

POZZO

Sbohem.

ESTRAGON

Sbohem.

Ticho.

POZZO

A děkuji.

VLADIMÍR

My děkujeme.

POZZO

Není zač.

ESTRAGON

Ale ano.

POZZO

Ale ne.

VLADIMÍR

Ale ano.

ESTRAGON

Ale ne.

Ticho.

POZZO

Nedokáží ... (*Váhá*)... odejít.

ESTRAGON

To je život.

Pozzo se obrátí, zamíří k portálu, odvíjí provaz.

VLADIMÍR

Jdete špatným směrem.

POZZO

Potřebuji rozběh. (*Dojde na konec provazu, takřka do kulis, otočí se a křikne*) Ustupte!

Estragon a Vladimír ustoupí do pozadí, hledí směrem k Pozzovi. Prásknutí biče.

Kupředu!

Lucky nereaguje.

ESTRAGON

Kupředu!

VLADIMÍR

Kupředu!

Prásknutí biče. Lucky se dává do pohybu.

POZZO

Rychleji!

Vynoří se z kulis, za Lucky přejde jeviště. Estragon a Vladimír smeknou a mávají kloboukem. Lucky už je mimo scénu. Pozzo škube provazem a práská bičem.

Rychleji! Rychleji!

Než definitivně zmizí ze scény, Pozzo se na poslední chvíli zastaví. Provaz se napne. Hluk padajícího Luckyho.

Má stolička!

Vladimír dojde pro stoličku a podá ji Pozzovi, který ji hodí směrem k Luckymu.

Sbohem!

Mávají.

VLADIMÍR

Sbohem! Sbohem!

POZZO

Vstávej, mrcho!

Hluk zvedajícího se Luckyho.

Kupředu!

Pozzo mizí v portálu. Práskání biče.

Kupředu! Hyjé! Sbohem! Rychleji! Čuně! Hot! Sbohem!

Ticho.

VLADIMÍR

Uběhl nám s nimi čas, co říkáš.

ESTRAGON

Uběhl by i bez nich.

VLADIMÍR

Ale pomaleji.

Ticho.

ESTRAGON

Co budeme dělat?

VLADIMÍR

Nevím.

ESTRAGON

Pojď pryč.

VLADIMÍR

Nemůžeme.

ESTRAGON

Proč?

VLADIMÍR

Čekáme na Godota.

ESTRAGON

Máš pravdu.

Ticho.

VLADIMÍR

Změnili se.

ESTRAGON

Kdo?

VLADIMÍR

No ti dva.

ESTRAGON

To je ono, pokecáme si.

VLADIMÍR

Nezdá se ti, že se změnili?

ESTRAGON

To je docela dobře možný. Tyhle věci se vyhýbaj akorát nám.

VLADIMÍR

Možný? Jistý. Viděls je?

ESTRAGON

Když myslíš. Já je neznám.

VLADIMÍR

Ale jo, znáš.

ESTRAGON

Neznám.

VLADIMÍR

Říkám ti, že je známe. Všechno zapomeneš. *(Pauza)* Ledaže by to nebyli ti samý.

ESTRAGON

Jasně. Vždyť nás nepoznali. Kdyby nás znali, museli by nás poznat.

VLADIMÍR

To nic neznamená. Já jsem se taky tvářil, že je neznám. A pak, nás nikdy nikdo nepozná.

ESTRAGON

Tak jo. Teď ale musíme... Au!

Vladimír nezabere.

Au!

VLADIMÍR

Ledaže by to nebyli ty samý.

ESTRAGON

Dando! To je ta druhá! Druhá noha! *(Belhá se ke svému obvyklému místu)*

HLAS ZA SCÉNOU

Pane!

Estragon se zastaví. Oba se dívají směrem, odkud zazněl hlas.

ESTRAGON

Už je to tu zas.

VLADIMÍR

Přístup blíží, chlapče.

Vstoupí Chlapec. Bázně se zastaví.

CHLAPEC

Pan Albert?

VLADIMÍR

To jsem já.

ESTRAGON

Co chceš?

VLADIMÍR

Pojď blíže.

Chlapec se nehýbe.

ESTRAGON *(důrazně)*

Řekli jsme ti, abys šel blíže!

Chlapec se bázně přiblíží, zastaví se.

VLADIMÍR

Copak je?

CHLAPEC

Pan Godot... *(Zmlkne)*

VLADIMÍR

Já vím. *(Pauza)* Pojď blíže.

Chlapec se nehýbe.

ESTRAGON *(důrazně)*

Něco jsme ti řekli, ne?

Chlapec se bázně přiblíží, zastaví se.

Proč jdeš tak pozdě?

VLADIMÍR

Neseš vzkaz od pana Godota?

CHLAPEC

Ano, pane.

VLADIMÍR

Tak nám ho řekni.

ESTRAGON

Proč jdeš tak pozdě?

Chlapec se ustrašeně dívá z jednoho na druhého, neví, komu má odpovědět.

VLADIMÍR (*Estragonovi*)

Nech ho.

ESTRAGON

Ty mi vlez na záda. (*Postoupí k Chlapci*) Víš, kolik je hodin?

CHLAPEC

Já za to nemůžu, pane!

ESTRAGON

Za to můžu já, asi.

CHLAPEC

Bál jsem se.

ESTRAGON

Bál? Čeho? Nás? (*Pauza*) Odpověz!

VLADIMÍR

Začíná mi svítat. To ti dva mu nahnali strach.

ESTRAGON

Jak jseš tu dlouho?

CHLAPEC

Dost dlouho, pane.

VLADIMÍR

Bál ses biče?

CHLAPEC

Ano, pane.

VLADIMÍR

Křiku?

CHLAPEC

Ano, pane.

VLADIMÍR

Těch dvou pánů?

CHLAPEC

Ano, pane.

VLADIMÍR

Vždyť je znáš.

CHLAPEC

Ne, pane.

VLADIMÍR

Jsi přece zdejší?

CHLAPEC

Ano, pane.

ESTRAGON

Lže, jako když tiskne. *(Popadne Chlapce za paži, zacloumá jím)* Pravdu! Pravdu nám řekni!

CHLAPEC *(rozechvěle)*

Ale já říkám pravdu, pane.

VLADIMÍR

Dej mu konečně pokoj. Co je ti?

Estragon pustí Chlapce, ustoupí, schová tvář do dlaní. Vladimír a Chlapec ho pozorují. Estragon odkryje ztrhaný obličej.

Co je s tebou?

ESTRAGON

Jsem nešťastný.

VLADIMÍR

Fakt, jo? A odkdy?

ESTRAGON

Nevzpomínám si.

VLADIMÍR

Jo paměť, ta s náma cvičí.

Estragon chce odpovědět, ale nakonec rezignuje a odbelhá se ke svému místu. Posadí se a začne se zouvat.

(Chlapci) Tak co je s tím vzkazem?

CHLAPEC

Pan Godot...

VLADIMÍR *(přeruší ho)*

Už jsem tě někde viděl, nemám pravdu?

CHLAPEC

Nevím, pane.

VLADIMÍR

Ty mě neznáš?

CHLAPEC

Ne, pane.

VLADIMÍR

Včeras tu nebyl?

CHLAPEC

Ne, pane.

VLADIMÍR

To je poprvé, co jsi tady?

CHLAPEC

Ano, pane.

Ticho.

VLADIMÍR

Jak myslíš. *(Pauza)* Tak pokračuj.

CHLAPEC *(jedním dechem)*

Pan Godot mi přikázal, abych vám řekl, že dnes večer nepříjde, ale určitě prý zítra.

VLADIMÍR

To je všechno?

CHLAPEC

Ano, pane.

VLADIMÍR

Ty u pana Godota pracuješ?

CHLAPEC

Ano, pane.

VLADIMÍR

Co děláš?

CHLAPEC

Hlídám kozy, pane.

VLADIMÍR

Je na tebe hodný?

CHLAPEC

Ano, pane.

VLADIMÍR

Nebije tě?

CHLAPEC

Ne, pane, mě ne.

VLADIMÍR

A koho bije?

CHLAPEC

Mého bratra, pane.

VLADIMÍR

Ty máš bratra?

CHLAPEC

Ano, pane.

VLADIMÍR

A co ten dělá?

CHLAPEC

Hlídá ovce, pane.

VLADIMÍR

A proč nebije tebe?

CHLAPEC

Nevím, pane.

VLADIMÍR

Asi tě má rád.

CHLAPEC

Nevím, pane.

VLADIMÍR

Dává ti dost jídla?

Chlapec váhá.

Jestlipak ti dává dost jídla?

CHLAPEC

Docela ano, pane.

VLADIMÍR

Nejsi nešťastný?

Chlapec váhá.

Slyšíš?

CHLAPEC

Ano, pane.

VLADIMÍR

Takže?

CHLAPEC

Nevím, pane.

VLADIMÍR

Ty nevíš, jestli nejsi nešťastný?

CHLAPEC

Ne, pane.

VLADIMÍR

Já taky ne. *(Pauza)* Kde spíš?

CHLAPEC

Ve stodole, pane.

VLADIMÍR

S bratrem?

CHLAPEC

Ano, pane.

VLADIMÍR

Na seně?

CHLAPEC

Ano, pane.

Ticho.

VLADIMÍR

Tak už jdi.

CHLAPEC

Co mám vyřídit panu Godotovi, pane?

VLADIMÍR

Vyřid' mu... *(Váhá)*... žes nás viděl. *(Pauza)* Viděls nás, ne?

CHLAPEC

Ano, pane. *(Ustoupí, na okamžik zaváhá, nato se otočí a běží pryč)*

Náhle prudce zeslábne světlo. Snese se noc. V pozadí vyjde měsíc, stoupá po obloze, znehybní a zaplaví jeviště stříbrným svitem.

VLADIMÍR

Konečně.

Estragon vstane a jde k Vladimírovi, boty v ruce. Odloží je poblíž rampy, napřímí se a zahledí se na měsíc.

Co to děláš?

ESTRAGON

Bledý a sinav.

VLADIMÍR

Cože?

ESTRAGON

Stoupaje a shlížeje na lidi jako my.

VLADIMÍR

Myslím s těma botama.

ESTRAGON

Nechám je tady. *(Pauza)* Někdo přijde, někdo stejně... stejně... jako já, ale s menšíma nohama, a bude mít radost.

VLADIMÍR

Nemůžeš chodit bos.

ESTRAGON

Ježíš chodil.

VLADIMÍR

Ježíš! A to má bejt co? Přece se nechceš srovnávat s Ježíšem!

ESTRAGON

Celej život se s ním srovnávám.

VLADIMÍR

Ale tam bylo teplo!

ESTRAGON

Jo. A rychle se tam ukřižovávalo.

Ticho.

VLADIMÍR

Už tu nemáme co pohledávat.

ESTRAGON

Jinde taky ne.

VLADIMÍR

Heleď, Gogo, nebuď takovej. Zítra bude dobře.

ESTRAGON

Vážně?

VLADIMÍR

Copaks neslyšel toho kluka?

ESTRAGON

Ne.

VLADIMÍR

Říkal, že Godot zítra určitě přijde. *(Pauza)* To tě neláká?

ESTRAGON

Tak to můžem rovnou počkat tady.

VLADIMÍR

Zbláznil ses? Musíme se schovat. *(Uchopí Estragona za paži)*

Pojď.

Vleče Estragona za sebou. Estragon na okamžik povolí, pak se vzepře. Oba se zastaví.

ESTRAGON *(dívá se na strom)*

Škoda, že není kus provazu.

VLADIMÍR

Pojď. Začíná bejt zima.

Vleče Estragona za sebou. Táž hra.

ESTRAGON

Připomeň mi, abych vzal provaz.

VLADIMÍR

Jo. Tak pojď.

Vleče Estragona za sebou. Táž hra.

ESTRAGON

Jak dlouho to už vůbec takhle táhnem?

VLADIMÍR

Nevím. Padesát let.

ESTRAGON

Vzpomínáš, jak jsem skočil do Durance?

VLADIMÍR

Bylo zrovna vinobraní.

ESTRAGON

Vytáhls mě.

VLADIMÍR

To je všechno za náma.

ESTRAGON

Sušil jsem si šaty na sluníčku.

VLADIMÍR

Nemysli na to. Pojď.

Táž hra.

ESTRAGON

Počkej.

VLADIMÍR

Je mi zima.

ESTRAGON

Možná bysme udělali líp, kdybychom šli od sebe. *(Pauza)*

Nebyli jsme stvořený pro stejnou cestu.

VLADIMÍR *(bez rozčilení)*

To není tak jistý.

ESTRAGON

Jistý není nic.

VLADIMÍR

Můžeme se rozejít, jestli si myslíš, že to tak bude lepší.

ESTRAGON

Teď už je to jedno.

Ticho.

VLADIMÍR

Máš pravdu, teď už je to jedno.

Ticho.

ESTRAGON

Tak jdem?

VLADIMÍR

Jdem.

Nehýbají se.

Opona

DRUHÉ DĚJSTVÍ

Nazítrí. Táž doba, stejné místo. Poblíž rampy Estragonovy boty, podpatky u sebe. Luckyho klobouk na témže místě. Na stromě několik listů.

Křepce vstoupí Vladimír. Zastaví se a dlouze pohlédne na strom. Nato začne rázovat po jevišti všemi směry. Zastaví se před botami, jednu z nich zvedne, prohlédne, začenicchá, pečlivě vrátí na místo. Nanovo rázuje po scéně. Zastaví se u pravého portálu zacloní oči, zpytuje obzor. Táž hra u levého portálu. Přechází po jevišti. Náhle se zastaví, sepne ruce na prsou, zvrátí hlavu a začne z plna hrdla zpívat.

VLADIMÍR

Pes jitničku...

(Začal příliš hluboko, odkašle si, nasadí výš)

Pes jitničku sežral
v kuchyni maličkou,
dopad ho při tom kuchař
a bouch ho paličkou.
Sběhli se všichni psové,
kopali jemu hrob...

(Ustane, soustředí se)

Sběhli se všichni psové,
kopali jemu hrob,
na desce mramorové
byl nápis těchto slov:
Pes jitničku sežral
v kuchyni maličkou,
dopad ho při tom kuchař

a bouch ho paličkou.
Sběhli se všichni psové,
kopali jemu hrob...

(Ustane, soustředí se)

Sběhli se všichni psové,
Kopali jemu hrob...

(Táž hra. Nasadí níž)

Kopali jemu hrob...

*Zmlkne, zůstane na okamžik nehybný, nato začne nanovo ho-
rečně přecházet po jevišti. Zastaví se postupně u stromu, u bot,
u levého a pravého portálu, kde zpytuje obzor. V té chvíli vchá-
zí zleva Estragon, bos, se sklopenou hlavou, a pomalu se sune
přes scénu. Vladimír se otočí a spatří Estragona.*

VLADIMÍR

A hele!

*Estragon se zastaví, ale oči nezvedne. Vladimír mu jde vstříc
s otevřenou náručí.*

Pojď ke mně!

ESTRAGON

Nešahej na mě!

Vladimír se zarmouceně zastaví. Ticho.

VLADIMÍR *(po chvíli)*

Chceš, abych šel pryč? *(Pauza)* Gogo.

Ticho. Vladimír pozorně hledí na Estragona.

Zmlátili tě? *(Pauza)* Gogo!

Estragon mlčí, dívá se do země.

Kdes byl?

Ticho. Vladimír pokročí k Estragonovi.

ESTRAGON

Nešahej na mě! Neptej se mě! Nic mi neříkej! Zůstaň se
mnou!

VLADIMÍR

Opustil jsem tě někdy?

ESTRAGON

Nechals mě odejít.

VLADIMÍR

Podívej se na mě.

Estragon se nepohne.

(Hromově) Podívej se na mě, povídám!

Estragon zvedne oči. Upřeně na sebe hledí, couvají, uhýbají, měří se navzájem, zaklání hlavu jako v obrazárně, přistoupí k sobě, chvějí se, vrhnou se jeden druhému do náruče a plácají se po zádech. Konec objetí. Estragon, náhle bez opory, málem upadne.

ESTRAGON

To byl den.

VLADIMÍR

Kdo tě zřezal, pověz.

ESTRAGON

Zas jeden den v tahu.

VLADIMÍR

Ještě ne.

ESTRAGON

Co se mě týče, je v tahu, ať se stane nevímco. *(Pauza)* Před chvílí jsi zpíval, slyšel jsem tě.

VLADIMÍR

Máš pravdu, zpíval.

ESTRAGON

Přišlo mi to líto. Je sám, říkal jsem si, myslí, že jsem odešel navždy, a zpívá si.

VLADIMÍR

Náladě neporučíš. Od rána jsem v ohromný formě. *(Pauza)*
Za celou noc jsem ani jednou nevstal.

ESTRAGON *(smutně)*

Vidíš, i to čurání ti jde líp, když tu nejsem.

VLADIMÍR

Chyběls mi — a zároveň jsem byl rád. Není to zvláštní?

ESTRAGON *(rozhořčeně)*

Rád?

VLADIMÍR *(přemýšlí)*

To není možná to pravý slovo.

ESTRAGON

A teď?

VLADIMÍR (*přemítá*)

Teď... (*Radostně*) ... tu jseš se mnou... (*Neutrálně*) ... Jsme spolu... (*Smutně*) ... Jsem tady.

ESTRAGON

Vidíš, nejsi rád, když tu jsem. Já jsem taky radši sám.

VLADIMÍR (*podrážděně*)

Tak co tu chceš?

ESTRAGON

Nevím.

VLADIMÍR

Ale já vím. Neumíš se bránit. Já bych tě zmlátit nenechal.

ESTRAGON

To sotva.

VLADIMÍR

Co, sotva?

ESTRAGON

Bylo jich deset.

VLADIMÍR

Ale ne, ty mi nerozumíš. Zabránil bych ti, aby ses nechal zmlátit.

ESTRAGON

Nic jsem jim neudělal.

VLADIMÍR

Tak proč tě tloukli?

ESTRAGON

Nevím.

VLADIMÍR

Prostě, Gogo, jsou věci, který ti unikají a který neunikají mně. To snad uznáš.

ESTRAGON

Říkám ti, že jsem nic neudělal.

VLADIMÍR

Možná. Ale úroveň, úroveň musíš mít, když ti jde o hubu. Ale nechme toho. Vrátil ses a já jsem rád.

ESTRAGON

Bylo jich deset.

VLADIMÍR

Ty jsi přece tady rád, přiznej to.

ESTRAGON

Rád? Proč?

VLADIMÍR

Že jsi tady.

ESTRAGON

Myslíš?

VLADIMÍR

Řekni to, ať už je to pravda nebo ne.

ESTRAGON

Co mám říct?

VLADIMÍR

Řekni: Jsem rád.

ESTRAGON

Jsem rád.

VLADIMÍR

Já taky.

ESTRAGON

Já taky.

VLADIMÍR

Jsme rádi.

ESTRAGON

Jsme rádi.

Ticho.

Co budem dělat, teď když jsme rádi?

VLADIMÍR

Čekat. Na Godota.

ESTRAGON

A jo.

Ticho.

VLADIMÍR

Něco se tu změnilo. Od včerejška.

ESTRAGON

A co když nepřijde?

VLADIMÍR

Však uvidíme. *(Pauza)* Hele, něco se tu změnilo, od včerejška.

ESTRAGON

Všecko hnije.

VLADIMÍR

Mrkni na ten strom.

ESTRAGON

Dvakrát nevstoupíš do téže stoky.

VLADIMÍR

Na strom se koukni.

ESTRAGON *(dívá se na strom)*

Ten tu včera nebyl?

VLADIMÍR

Ale byl. Všecko zapomeneš. Chybělo málo a bejvali bychom se na něm oběsili. *(Přemýšlí)* Správně. Bývali bychom. *(Pauza)* Ale tys nechtěl. Nevzpomínáš si?

ESTRAGON

To se ti zdálo.

VLADIMÍR

Je to možný, že už si nevzpomínáš?

ESTRAGON

Já už jsem takovej. Buď zapomenu v tu ránu, nebo nezapomenu nikdy.

VLADIMÍR

A na Pozza a Luckyho, na tys taky zapomněl?

ESTRAGON

Pozza a Luckyho?

VLADIMÍR

Všecko zapomněl.

ESTRAGON

Vzpomínám si na nějakýho pošuka, kterej do mě kopal. Pak ze sebe dělal vola.

VLADIMÍR

To byl Lucky.

ESTRAGON

Na to se pamatuju. Kdy to bylo?

VLADIMÍR

A na toho druhýho, co ho měl na provaze, na toho se nepamatuješ?

ESTRAGON

Dal mi kosti.

VLADIMÍR

To byl Pozzo.

ESTRAGON

A ty tvrdíš, že to bylo včera?

VLADIMÍR

No jasně.

ESTRAGON

A tady?

VLADIMÍR

Jasně že tady. Copak to tu nepoznáváš?

ESTRAGON (*náhle zuřivě*)

Nepoznáváš! A co je tu k poznávání! Táhnou tenhle svinskej život z jedný prdele do druhý. A ty po mně chceš, abych se zabíjel, v který jsem byl včera! (*Rozhlédne se kolem*) Jen se koukni na ten sajrajt! V životě jsem z něj nevytáhl paty!

VLADIMÍR

Klid, klid.

ESTRAGON

Vlez mi na hrb s krajinkama! O prdeli mluv!

VLADIMÍR

Nebudeš mi snad tvrdit, že tohleto tady... (*Gesto*) ... se podobá Vaucluse? Nezdá se ti, že je to setsakra rozdíl?

ESTRAGON

Vaucluse! Kdo tu mluví o Vaucluse?

VLADIMÍR

Ale tams přece byl, ve Vaucluse!

ESTRAGON

Hovno ve Vaucuse! Říkám ti, že jsem celej svůj zkurvenej život strávil tady! Tady! Ve Zkurvycluse!

VLADIMÍR

Ale byli jsme přece ve Vaucuse, spolu jsme tam byli, na to dám krk! Na vinobraní, u nějakýho Bonnellyho, v Roussillonu!

ESTRAGON (*klidněji*)

Možný. Já si ničeho takovýho nevšiml.

VLADIMÍR

Všecko je tam červený!

ESTRAGON (*vyčerpáně*)

Říkám ti, že jsem si nevšiml.

Ticho

VLADIMÍR (*s povzdechem*)

Není s tebou lehkej život, Gogo.

ESTRAGON

Udělalí bysme líp, kdybychom šli od sebe.

VLADIMÍR

To říkáš vždycky. A pokaždý se vrátíš.

ESTRAGON

Aby byl konečně pokoj, bylo by mě třeba zabít, jako tamtoho.

VLADIMÍR

Jako koho? (*Pauza*) Jako koho?

ESTRAGON

Jako milióny tamtěch.

VLADIMÍR (*mravoučně*)

Každý má nějaký ten kříž. (*Pauza*) Zrána i navečer, a zakrátko i později. (*Povzdech*) Než umře. (*Něco ho napadne*) A jesti' zapomenut.

ESTRAGON

Zatím se můžem zkusit nehádat, když už neumíme bejt zticha.

VLADIMÍR

To je fakt. Jsme k neutahání.

ESTRAGON

Abychom náhodou nemuseli přemýšlet.

VLADIMÍR

Máme alibi.

ESTRAGON

Abychom nemuseli poslouchat.

VLADIMÍR

Máme své důvody.

ESTRAGON

Všecky mrtvý hlasy.

VLADIMÍR

Znějí jako šelest křídel.

ESTRAGON

Listí.

VLADIMÍR

Písku.

ESTRAGON

Listí.

Ticho.

VLADIMÍR

Mluví všechny najednou.

ESTRAGON

Každý sám pro sebe.

Ticho

VLADIMÍR

Jenom tak zurčí.

ESTRAGON

Bublají.

VLADIMÍR

Klokotají.

ESTRAGON

Bublají.

Ticho.

VLADIMÍR

Co říkají?

ESTRAGON

Hloubají o životě.

VLADIMÍR

Nestačí jim, že žily.

ESTRAGON

Musí o tom navrch mluvit.

VLADIMÍR

Nestačí jim, že jsou mrtvý.

ESTRAGON

To jim je málo.

Ticho

VLADIMÍR

Znějí jako padání peří.

ESTRAGON

Listí.

VLADIMÍR

Popele.

ESTRAGON

Listí.

Dlouhé ticho.

VLADIMÍR

Řekni něco!

ESTRAGON

Snažím se.

Dlouhé ticho.

VLADIMÍR (*úzkostně*)

Řekni něco!

ESTRAGON

Co budu dělat?

VLADIMÍR

Čekat. Na Godota.

ESTRAGON

Máš pravdu.

Ticho.

VLADIMÍR

Není to lehký.

ESTRAGON

Co kdybys zazpíval?

VLADIMÍR

Ne, ne. (*Hledá*) Můžem začít znova.

ESTRAGON

To by nemělo bejt těžký.

VLADIMÍR

Těžkej je začátek.

ESTRAGON

Můžeme začít kdekoli.

VLADIMÍR

Ano, ale musíme se rozhodnout.

ESTRAGON

To jo.

Ticho.

VLADIMÍR

Tak mi pomoz.

ESTRAGON

Hledám.

Ticho

VLADIMÍR

Kdo hledá, natahuje uši.

ESTRAGON

To jo.

VLADIMÍR

Ale těžko najde.

ESTRAGON

Tak.

VLADIMÍR

Nemůže myslet.

ESTRAGON

Ale myslí stejně.

VLADIMÍR

Ale ne, to není možný.

ESTRAGON

To je ono, odporuj mi.

VLADIMÍR

Není to možný.

ESTRAGON

Myslíš?

VLADIMÍR

Nabeton.

ESTRAGON

Tak na co si stěžujeme?

VLADIMÍR

To není k zahození, myslet.

ESTRAGON

To ne, ale furt lepší než nic.

VLADIMÍR

Jak, furt lepší než nic?

ESTRAGON

To je ono, ptej se mě.

VLADIMÍR

Co tím chceš říct, lepší než nic?

ESTRAGON

O jednu starost míň.

VLADIMÍR

No to jo.

ESTRAGON

Takže můžem bejt klidný, ne?

VLADIMÍR

Strašný ale je, že jsme kdysi mysleli.

ESTRAGON

My?

VLADIMÍR

Odkud se berou všechny ty mrtvoly?

ESTRAGON

Ty kosti.

VLADIMÍR

Prima.

ESTRAGON

A je to.

VLADIMÍR

Měli jsme na to myslet dřív.

ESTRAGON

Úplně na začátku.

VLADIMÍR

Kostnice, kostnice.

ESTRAGON

Stačí zavřít oči.

VLADIMÍR

Bije to do nich stejně.

ESTRAGON

To je fakt.

VLADIMÍR

Nám navzdory.

ESTRAGON

Cože?

VLADIMÍR

Nám navzdory.

ESTRAGON

Bylo by třeba vrátit se do lůna přírody.

VLADIMÍR

To už jsme zkusili.

ESTRAGON

To je fakt.

VLADIMÍR

Není to ovšem to nejhorší, co nás mohlo potkat.

ESTRAGON

Jako co?

VLADIMÍR

S tím myšlením.

ESTRAGON

To ne.

VLADIMÍR

Ale obešli bychom se i bez něho.

ESTRAGON

Co naděláš.

VLADIMÍR

Já vím.

Ticho.

ESTRAGON

To nebylo tak špatný, na zkušební cval.

VLADIMÍR

Nebylo. Ale teď musíme najít něco jinýho.

ESTRAGON

To je ono.

VLADIMÍR

To je ono.

ESTRAGON

To je ono.

Přemýšlejí.

VLADIMÍR

O čem jsem to mluvil? Mohli bychom začít u toho.

ESTRAGON

Kdy?

VLADIMÍR

Úplně na začátku.

ESTRAGON

Na začátku čeho?

VLADIMÍR

Na začátku večera. Říkal jsem... říkal jsem něco...

ESTRAGON

To po mně chceš moc.

VLADIMÍR

Počkej... objali jsme se... byli jsme rádi... co budeme dělat, teď když jsme rádi... čekat... no tak... už to skoro mám... čekat... teď když jsme rádi... čekat... počkej... aha! Strom!

ESTRAGON

Strom?

VLADIMÍR

Nevzpomínáš si?

ESTRAGON

Jsem unavenej.

VLADIMÍR

Koukni se na něj.

ESTRAGON (*dívá se na strom*)

A co?

VLADIMÍR

Ještě včera byl celej černej, a úplně holej, jak kostlivec. A dneska celej bují.

ESTRAGON

Bují?

VLADIMÍR

Za jedinou noc!

ESTRAGON

Asi je jaro.

VLADIMÍR

Ale za jedinou noc!

ESTRAGON

Říkám ti, že jsme tu včera nebyli. Tos měl zlej sen.

VLADIMÍR

A kde jsme včera byli, podle tebe?

ESTRAGON

Nevím. Jinde. Ve vedlejším kupé. Prázdna je tu dost.

VLADIMÍR (*jist si svou věcí*)

Tak dobře. Nebyli jsme tu. A co jsme teda dělali?

ESTRAGON

Co jsme dělali?

VLADIMÍR

Zkus si vzpomenout.

ESTRAGON

No... nejspíš jsme... hovořili.

VLADIMÍR (*krotí se*)

A o čem?

ESTRAGON

Počítám... o všem možným. Pátý přes devátý. Něco o botách. (*S jistotou*) No jasně, teď si vzpomínám, hovořili jsme o botách. Meleme o nich už padesát let.

VLADIMÍR

A na nějakou událost, na nějakou zvláštní událost si nevzpomínáš?

ESTRAGON (*unaveně*)

Nech mě, Dando.

VLADIMÍR

Na slunce? Na měsíc? Nevzpomínáš si?

ESTRAGON

Nejspíš tu byly, jako vždycky.

VLADIMÍR

Ničeho neobvyklého sis nevšiml?

ESTRAGON

Čeho?

VLADIMÍR

A co Pozzo? A Lucky?

ESTRAGON

Pozzo?

VLADIMÍR

Kosti.

ESTRAGON

Spiš kůstky.

VLADIMÍR

Dal ti je Pozzo.

ESTRAGON

Nevím.

VLADIMÍR

A kopanec?

ESTRAGON

Kopanec? To je pravda, kopanec jsem dostal.

VLADIMÍR

Dal ti ho Lucky.

ESTRAGON

A to byl včera?

VLADIMÍR

Ukaž nohu.

ESTRAGON

Kterou?

VLADIMÍR

Obě. Vyhrň si nohavici.

Estragon, na jedné noze, nastaví druhou a málem upadne.

Vladimír uchopí nohu. Estragon vrávorá.

Vyhrň si ji.

ESTRAGON (*udržuje rovnováhu*)

Nemůžu.

Vladimír vyhrne Estragonovi nohavici, prohlédne nohu, pustí ji. Estragon málem upadne.

VLADIMÍR

Druhou.

Estragon nastaví tutéž.

Druhou, říkám.

Táž hra s druhou nohou.

Tady ji máš. Modřina jak víno.

ESTRAGON

A co?

VLADIMÍR

Kde máš boty?

ESTRAGON

Asi jsem je zahodil.

VLADIMÍR

Kdy?

ESTRAGON

Nevím.

VLADIMÍR

Proč?

ESTRAGON

Nevzpomínám si.

VLADIMÍR

Myslím, pročs je zahodil?

ESTRAGON

Tlačily mě.

VLADIMÍR (*ukazuje na boty*)

Támhle jsou.

Estragon se dívá na boty.

Přesně tam, cos je včera nechal.

Estragon jde k botám, skloní se prohlíží je zblízka.

ESTRAGON

To nejsou moje.

VLADIMÍR

Nejsou tvoje!

ESTRAGON

Moje byly černý. Tyhlety jsou žlutý.

VLADIMÍR

Jseš si jistej, že byly černý?

ESTRAGON

No. Tak jako došeda.

VLADIMÍR

A tyhlety jsou žlutý? Půjč to sem.

ESTRAGON (*zvedá botu*)

Spíš jako dozelená.

VLADIMÍR (*nakročí*)

Ukaž.

Estragon podává Vladimírovi botu. Ten ji prozkoumá a vztekle odhodí.

No tohle!

ESTRAGON

Vidiš, to všechno jsou...

VLADIMÍR

Je mi jasný, co to je. Vím přesně, co se stalo.

ESTRAGON

To všechno jsou...

VLADIMÍR

Jednoduchý jak facka. Někdo přišel, sebral tvoje boty a nechal tu svý.

ESTRAGON

Proč by to dělal?

VLADIMÍR

Tyhle mu neseděly. Tak sebral tvoje.

ESTRAGON

Ale moje byly malý.

VLADIMÍR

Tobě. Jemu ne.

ESTRAGON

Jsem unavenej. (*Pauza*) Pojď pryč.

VLADIMÍR

Nemůžeme.

ESTRAGON

Proč?

VLADIMÍR

Čekáme na Godota.

ESTRAGON

Máš pravdu. (*Pauza*) Co budeme dělat?

VLADIMÍR

Nic. Co jinýho.

ESTRAGON

Ale já už nemůžu.

VLADIMÍR

Chceš ředkvičku?

ESTRAGON

Nic jinýho není?

VLADIMÍR

Ředkvička nebo brukev.

ESTRAGON

Mrkev už není?

VLADIMÍR

Ne. Ostatně to s těma mrkvema přeháníš.

ESTRAGON

Tak mi dej ředkvičku.

Vladimír prohledává kapsy, dlouho nachází jen brukev, nakonec najde ředkvičku a podá ji Estragonovi. Estragon si ji prohlíží a očichává ji.

Je úplně černá!

VLADIMÍR

Co chceš, ředkvička.

ESTRAGON

Víš dobře, že mám rád jenom červený.

VLADIMÍR

Chceš ji nebo ne?

ESTRAGON

Mám rád jenom červený.

VLADIMÍR

Tak mi ji vrať.

ESTRAGON (*vrátí ředkvičku*)

Dojdu si pro mrkev. (*Nehýbe se*)

VLADIMÍR

Tenhle fór začíná bejt vyčichlej.

ESTRAGON

Pořád ne dost.

Ticho.

VLADIMÍR

Co kdybys je zkusil.

ESTRAGON

Zkusil jsem všechno.

VLADIMÍR

Myslím boty.

ESTRAGON

Myslíš?

VLADIMÍR

Zabije to čas.

Estragon váhá.

Rozhodně to bude rozptýlení.

ESTRAGON

Zábava.

VLADIMÍR

Povyražení.

ESTRAGON

Zábava.

VLADIMÍR

Zkus si je.

ESTRAGON

Píchneš mi s tím?

VLADIMÍR

Jasně.

ESTRAGON

Koulíme to spolu jedna báseň, co, Dando?

VLADIMÍR

Jasně. Pojd', jdem na věc. Napřed levou.

ESTRAGON

Vždycky si umíme najít něco, jako že existujem, co, Dando?

VLADIMÍR (*netrpělivě*)

Jasně, jsme hotoví kouzelníci. Ale jednou jsme se rozhodli, tak pojd'. (*Zvedne botu*) Dej sem nohu.

Estragon se přiblíží a nastaví nohu.

Druhou, čuně!

Estragon nastaví druhou.

Výš!

Opírajíce se jeden o druhého, vrávorají napříč jevištěm. Nakonec se Vladimírovi podaří about Estragonovi botu.

Zkus chodit.

Estragon chodí.

Tak co?

ESTRAGON

Dobrý.

VLADIMÍR (*vytáhne z kapsy provázek*)

Zašněrujem ji.

ESTRAGON (*prudce*)

Ne, to ne, šněrovat ne, to ne!

VLADIMÍR

Jak myslíš. Děláš chybu. Ted' druhou.

Táž hra.

Tak co?

ESTRAGON

Taky dobrý.

VLADIMÍR

Netlačí tě?

ESTRAGON (*zadupe*)

Ne. Zatím ne.

VLADIMÍR

Tak si je nech.

ESTRAGON

Jsou mi velký.

VLADIMÍR

Třeba budeš mít jednou ponožky.

ESTRAGON

To je fakt.

VLADIMÍR

Tak co, necháš si je?

ESTRAGON

Už mě to nebaví, furt o botách.

VLADIMÍR

No jo, ale...

ESTRAGON

Dost. (*Pauza*) Přece jenom si sednu. (*Hledá, kam by se posadil, nakonec zamíří ke svému obvyklému místu z prvního dějství*)

VLADIMÍR

Zrovna tam jsi seděl včera.

Ticho.

ESTRAGON

Kdybych tak mohl spát.

VLADIMÍR

Včera jsi spal.

ESTRAGON

Zkusím to.

(Stočí se jako plod v děloze, hlavu mezi nohy)

VLADIMÍR

Počkej. *(Přistoupí k Estragonovi a začne hlasitě zpívat)*

Hají, hájí...

ESTRAGON *(zvedne hlavu)*

Ne tak nahlas.

VLADIMÍR *(tišeji)*

Hají, hájí, hájí, hájí, hájí, hájí, hájí...

Estragon usne. Vladimír sundá sako a přehodí je Estragonovi přes ramena. Přechází křížem krážem po jevišti a mává rukama, aby se zahřál. Estragon sebou náhle trhne, vyskočí, udělá několik zmatených kroků. Vladimír k němu přiběhne a obejmě ho kolem ramen.

Tady, tady jsem... neboj.

ESTRAGON

Ach.

VLADIMÍR

Tady, tady... už je po všem.

ESTRAGON

Padal jsem.

VLADIMÍR

Je po všem. Nemysli na to.

ESTRAGON

Stál jsem na...

VLADIMÍR

Ne, ne, nic mi neříkej. Pojd', budeme chodit.

Uchopí Estragona za paži a chodí s ním po jevišti, dokud Estragon neodmítne pokračovat.

ESTRAGON

Už dost. Jsem unavenej.

VLADIMÍR

To tu budeš radši trčet a nic nedělat?

ESTRAGON

Jo.

VLADIMÍR

Jak myslíš. *(Pustí Estragona, jde si pro sako, oblékne je)*

ESTRAGON

Pojď pryč.

VLADIMÍR

Nemůžeme.

ESTRAGON

Proč?

VLADIMÍR

Čekáme na Godota.

ESTRAGON

Máš pravdu.

Vladimír začne nanovo přecházet po jevišti.

Nemůžeš to na chvíli zarazit?

VLADIMÍR

Je mi zima.

ESTRAGON

Přišli jsme moc brzy.

VLADIMÍR

V podvečer.

ESTRAGON

Ale noc nikde.

VLADIMÍR

Přijde najednou, jako včera.

ESTRAGON

A bude noc.

VLADIMÍR

A budeme moct odejít.

ESTRAGON

A pak zas den. (*Pauza*) A noc a den a noc a den.

VLADIMÍR (*zastaví se, prudce se na Estragona oboří*)

Nechtěl bys už jednou dát pokoj? Pořád jenom skuhrat!

ESTRAGON

Jdu pryč.

VLADIMÍR (*všimne si Luckyho klobouku*)

Hele!

ESTRAGON

Sbohem.

VLADIMÍR

Luckyho klobouk! (*Přistoupí ke klobouku*) Hodinu tu chodím okolo a nevšimnu si ho! (*Radostně*) To je ohromný!

ESTRAGON

Už mě neuvidíš.

VLADIMÍR

Takže jsem se nemýlil, jsme tam co včera. Na správném místě. A je po starostech. (*Zvedne Luckyho klobouk, prohlíží si ho, narovnává*) To musel být krásný klobouk. (*Nasadí si ho, svůj podává Estragonovi*) Na.

ESTRAGON

Co je?

VLADIMÍR

Podrž to.

Estragon vezme Vladimírův klobouk. Vladimír si oběma rukama upravuje na hlavě Luckyho klobouk. Estragon sundá klobouk a nasadí si Vladimírův. Svůj podává Vladimírovi. Vladimír vezme Estragonův klobouk. Estragon si oběma rukama upravuje na hlavě Vladimírův klobouk. Vladimír si nasadí Estragonův klobouk namísto Luckyho klobouku, který podá Estragonovi. Estragon vezme Luckyho klobouk. Vladimír si oběma rukama upravuje na hlavě Estragonův klobouk. Estragon si nasadí

Luckyho klobouk namísto Vladimírova, který podá Vladimírovi. Vladimír vezme svůj klobouk. Estragon si oběma rukama upravuje na hlavě Luckyho klobouk. Vladimír si nasadí svůj klobouk namísto Estragonova, který podá Estragonovi. Estragon vezme svůj klobouk. Vladimír si oběma rukama upravuje na hlavě svůj klobouk. Estragon si nasadí svůj klobouk namísto Luckyho klobouku, který podá Vladimírovi. Vladimír vezme Luckyho klobouk. Estragon si oběma rukama upravuje na hlavě svůj klobouk. Vladimír si nasadí Luckyho klobouk namísto svého, který podá Estragonovi. Estragon vezme Vladimírov klobouk. Vladimír si oběma rukama upravuje na hlavě Luckyho klobouk. Estragon podá Vladimírovi jeho klobouk, Vladimír ho vezme a podá ho Estragonovi, který ho vezme a podá ho Vladimírovi, který ho vezme a odhodí. Celá scéna v živém tempu.

Padne mi?

ESTRAGON

Nevím.

VLADIMÍR

No ale co tomu říkáš? *(Koketně otáčí hlavou a tváří se jako manekýn)*

ESTRAGON

Příšerný.

VLADIMÍR

Ale ne víc než obvykle?

ESTRAGON

Nemlich to samý.

VLADIMÍR

Tak to si ho nechám. Můj mi nesesedl. *(Pauza)* Jak bych to řekl. *(Pauza)* Škrábal mě.

ESTRAGON

Já jdu pryč.

VLADIMÍR

Nechceš si hrát?

ESTRAGON

Hrát?

VLADIMÍR

Mohli bychom si hrát na Pozza a Luckyho.

ESTRAGON

Neznám.

VLADIMÍR

Já budu Lucky a ty Pozzo.

Vladimír napodobuje Luckyho, prohýbajícího se pod tíhou zavazadel. Estragon ho ohromeně pozoruje.

Začni.

ESTRAGON

Co mám začít?

VLADIMÍR

Nadávej mi.

ESTRAGON

Dobytku.

VLADIMÍR

Hůř.

ESTRAGON

Sviňáku. Hajzle.

Vladimír přešlapuje, hrbí se a couvá.

VLADIMÍR

Řekni mi, abych myslel.

ESTRAGON

Co?

VLADIMÍR

Řekni: Mysli, čuně!

ESTRAGON

Mysli, čuně.

Ticho.

VLADIMÍR

Nemůžu!

ESTRAGON

Dost.

VLADIMÍR

Řekni mi, abych tancoval.

ESTRAGON

Jdu pryč.

VLADIMÍR

Tanči, čuně!

Zmítá se na místě. Estragon rychle odejde.

Nemůžu! (*Zvedne hlavu, uvědomí si Estragonovu nepřítomnost a vyrazí srdcervoucí výkřik*) Gogo!

Ticho. Vladimír zmateně pobíhá po jevišti. Na scénu vpadne udýchaný Estragon a běží k Vladimírovi. Zůstanou stát na několik kroků od sebe.

Tady jsi!

ESTRAGON (*lapá po dechu*)

Jsem proklet!

VLADIMÍR

Kdes byl? Myslel jsem, žeš odešel navždy.

ESTRAGON

Dole pod svahem. Jdou sem.

VLADIMÍR

Kdo?

ESTRAGON

Nevím.

VLADIMÍR

Kolik jich je?

ESTRAGON

Nevím.

VLADIMÍR (*triumfálně*)

To je Godot! Konečně! (*Něžně a radostně obejmě Estragona a políbí ho*) Gogo! To je Godot! Jsme zachráněný! Půjďme mu naproti! Pojď!

Táhne Estragona k portálu. Estragon se vzpírá, vyprostí se a běží na opačnou stranu.

Gogo! Vrať se!

*Ticho. Vladimír pokračuje stejným směrem, u portálu se zastaví a zkoumá obzor. Estragon vpadne na jeviště a utíká k Vladimírovi. (*Otočí se*) Vrátil ses!*

ESTRAGON

Jsem zatracen.

VLADIMÍR

Byls daleko?

ESTRAGON

Dole pod svahem.

VLADIMÍR

To že jsme na kopci.

ESTRAGON

Jsou tam taky.

VLADIMÍR

Jsme obklíčený!

*Estragon ztratí hlavu, vrhne se k plátnu, tvořícímu zadní kuli-
su, zamotá se do něho a upadne.*

Tam žádnéj východ není, pitomče!

*Jde k Estragonovi a pomáhá mu na nohy. Táhne ho na rampu,
ukáže do hlediště.*

Tady není nikdo. Uteč tudy. Jdi. *(Strká ho do orchestru)*

Estragon couvá zelený hrůzou.

Nechceš? No, to se dá pochopit. Počkej. *(Zamyslí se)* Nezby-
vá než se schovat.

ESTRAGON

Kam?

VLADIMÍR

Za strom.

Estragon váhá.

Dělej! Za strom.

Estragon se běží schovat za strom. Vyčnívá na obě strany.

Ani se nehni.

Estragon vyjde zpoza stromu.

Ten strom není vážně k ničemu. *(Estragonovi)* Nezbláznil
ses?

ESTRAGON *(klidněji)*

Ztratil jsem hlavu. *(Zahanbeně sklopí zrak)* Promiň. Už se to
nestane. *(Hrdě se napřímí)* Uvidíš. Řekni, co mám dělat.

VLADIMÍR

Nedá se dělat nic.

ESTRAGON

Ty se postavíš tadyhle.

Vleče Vladimíra k pravému portálu. Natočí ho směrem k cestě, zády k jevišti.

Nehýbej se. A dávej majzla.

Běží k levému portálu. Vladimír ho pozoruje přes rameno. Estragon se zastaví, zkoumá obzor. Ohlédne se přes rameno. Dívají se jeden na druhého.

Zády k sobě, jako kdysi.

Chvilí na sebe ještě civí, pak se otočí a zaujmou vhodný postoj. Dlouhé ticho.

Vidíš něco?

VLADIMÍR (*otočí se*)

Cože?

ESTRAGON (*hlasitěji*)

Vidíš něco?

VLADIMÍR

Ne.

ESTRAGON

Já taky ne.

Číhají. Dlouhé ticho.

VLADIMÍR

Jestli ses nespletl.

ESTRAGON (*otočí se*)

Cože?

VLADIMÍR (*hlasitěji*)

Jestli ses nespletl!

ESTRAGON

Nekřič tak.

Číhají. Dlouhé ticho. Otočí se oba současně.

VLADIMÍR

Promiň.

ESTRAGON

Jen mluv.

VLADIMÍR

Ale ne, mluv ty.

ESTRAGON

Ty mluv.

VLADIMÍR

Přerušil jsem tě.

ESTRAGON

Naopak, já tebe.

Vztekle se pozorují.

VLADIMÍR

Nedělej fóry.

ESTRAGON

Nebud' mezek.

VLADIMÍR (*stoupne hlasem*)

Dokonči to.

ESTRAGON (*stoupne hlasem*)

Ty to dokonči.

Ticho. Postoupí jeden k druhému, zastaví se.

VLADIMÍR

Ty blbče.

ESTRAGON

To je ono, budeme si nadávat.

Otočí se, poodejdou, otočí se, tváří v tvář.

VLADIMÍR

Blbče!

ESTRAGON

Hajzle!

VLADIMÍR

Potrate!

ESTRAGON

Štěnice!

VLADIMÍR

Fland'áku!

ESTRAGON

Kryso!

VLADIMÍR

Kreténe!

ESTRAGON

Kritiku!

VLADIMÍR

Ach! (*Poraženecky se odvrátí*)

ESTRAGON

A teď se udobříme.

VLADIMÍR

Gogo!

ESTRAGON

Dando!

VLADIMÍR

Podej mi ruku!

ESTRAGON

Tady!

VLADIMÍR

Pojď na mou hrud'

ESTRAGON

Na hrud'?

VLADIMÍR (*otevře náruč*)

Sem!

ESTRAGON

Jedem.

Obejmou se. Ticho.

VLADIMÍR

Jak ten čas letí, když je sranda.

Ticho.

ESTRAGON

Co budem dělat teď?

VLADIMÍR

Než přijde.

ESTRAGON

Než přijde.

Ticho.

VLADIMÍR

Co takhle rozcvičku?

ESTRAGON

Trochu pohybu.

VLADIMÍR

Rozproudit krev.

ESTRAGON

Uvolnit svaly.

VLADIMÍR

Napnout svaly.

ESTRAGON

Uvolnit svaly.

VLADIMÍR

Zahřát se.

ESTRAGON

Uklidnit.

VLADIMÍR

Jde se na věc.

Začne poskakovat. Estragon ho napodobí.

ESTRAGON (*zastaví se*)

Už dost. Jsem unavenej.

VLADIMÍR (*zastaví se*)

Nejsme ve formě. Zkusíme dechový cvičení.

ESTRAGON

Radši bych nedejchal.

VLADIMÍR

Máš pravdu. (*Pauza*) Zkusím aspoň dělat strom, kvůli rovnováze.

ESTRAGON

Strom?

VLADIMÍR (*vrávorá na jedné noze a dělá strom. Zastaví se*)

Teď ty.

ESTRAGON (*vrávorá na jedné noze a dělá strom*)

Myslíš, že mě Bůh vidí?

VLADIMÍR

Musíš zavřít oči.

ESTRAGON (*zavře oči a zavrávorá o poznání víc. Přestane dělat strom a zvolá z plna hrdla, ruce nad hlavou*)

Bože, smiluj se nade mnou!

VLADIMÍR (*dotčen*)

A co já?

ESTRAGON

Nade mnou! Nade mnou! Smilování!

Vejde Pozzo a Lucky. Pozzo mezitím oslepl. Lucky s týmž nákladem jako v prvním dějství. Stejný provaz, ale podstatně kratší, aby umožnil slepému Pozzovi sledovat Luckyho. Lucky má nový klobouk. Když spatří Vladimíra a Estragona, zastaví se. Pozzo pokračuje v cestě a narazí do Luckyho. Vladimír a Estragon ustupují. Pozzo se zachytí Luckyho, který pod novou tíhou zakolísá.

POZZO

Co je? Kdo to křičel?

Lucky pouští věci z rukou, padá a strhává s sebou Pozza. Oba zůstanou nehybně ležet mezi zavazadly.

ESTRAGON

To je Godot?

VLADIMÍR

Jdou jako na zavolanou.

Následován Estragonem zamíří k tělům na zemi.

Konečně posila.

POZZO (*hluše*)

Pomoc.

VLADIMÍR

Už jsme začínali ochabovat. Teď máme závěr večera zajištěný.

POZZO

Pomoc!

ESTRAGON

Volá o pomoc.

VLADIMÍR

Nejsme už sami. Celý večer čekáme na noc. Čekáme na Godota, čekáme na... Čekáme. Celý večer čekáme, bojujeme ze všech sil. Teď je konec. Nadešel zítřek.

POZZO

Pomoc!

VLADIMÍR

Už teď ubíhá čas docela jinak. Slunce zapadne, vyjde měsíc — a my odejdeme.

POZZO

Smilování.

VLADIMÍR

Chudák Pozzo.

ESTRAGON

Věděl jsem, že je to on.

VLADIMÍR

Kdo?

ESTRAGON

Godot.

VLADIMÍR

Ale to není Godot.

ESTRAGON

To není Godot?

VLADIMÍR

To není Godot.

ESTRAGON

A kdo je to?

VLADIMÍR

To je Pozzo.

POZZO

To jsem já! To jsem já! Pomozte mi vstát!

VLADIMÍR

Nemůže vstát.

ESTRAGON

Pojď pryč.

VLADIMÍR

Nemůžeme.

ESTRAGON

Proč?

VLADIMÍR

Čekáme na Godota.

ESTRAGON

Máš pravdu.

VLADIMÍR

Možná že má pro tebe kosti.

ESTRAGON

Kosti?

VLADIMÍR

Z kuřete. Nevzpomínáš si?

ESTRAGON

To byl on?

VLADIMÍR

No.

ESTRAGON

Zeptej se ho.

VLADIMÍR

Nepomůžem mu napřed?

ESTRAGON

S čím?

VLADIMÍR

Aby mohl vstát.

ESTRAGON

On nemůže vstát?

VLADIMÍR

Říká, že chce vstát.

ESTRAGON

Tak ať vstane.

VLADIMÍR

Nemůže.

ESTRAGON

Co je mu?

VLADIMÍR

Nevím.

Pozzo se svíjí, sténá, bije pěstmi do země.

ESTRAGON

Co mu napřed říct o ty kosti? Když nebude chtít, tak ho tu necháme.

VLADIMÍR

Chceš říct, že ho máme v hrsti.

ESTRAGON

No.

VLADIMÍR

Něco jako ochota za ochotu.

ESTRAGON

Jo.

VLADIMÍR

To nevypadá hloupě. Ale bál bych se jednoho.

ESTRAGON

Čeho?

VLADIMÍR

Aby se nenamíchl Lucky. Ten by s náma vyběhl.

ESTRAGON

Lucky?

VLADIMÍR

Jak tě včera zkopal.

ESTRAGON

Říkám ti, že jich bylo deset.

VLADIMÍR

Ale ne, předtím, ten, co tě nakopl.

ESTRAGON

On je tady?

VLADIMÍR

Koukni támhle. (*Gesto*) Teď je nehybněj. Ale každou chvíli se může rozzuřit.

ESTRAGON

Co takhle dát mu lekci? Oba dohromady.

VLADIMÍR

Chceš říct sesypat se na něj, dokud spí.

ESTRAGON

No.

VLADIMÍR

To by nebylo marný. Ale ruku na srdce, dokážeme to? Spí vůbec? (*Pauza*) Lepší bude pomoci Pozzovi, dokud o to stojí, a spolehnout se na jeho uznanost.

ESTRAGON

Ale on...

VLADIMÍR

Ztrácíme čas zbytečnými řečmi. (*Pauza. Rázně*) Udělejme něco, dokud máme příležitost. Nestává se každý den, aby od nás někdo něco potřeboval. Teda ne, že by to potřeboval zrovna od nás. Jiní by to zvládli taky a možná líp. Volání o pomoc, který slyšíme, je určený spíš celému lidstvu. Ale v tuhle chvíli a na tomhle místě jsme lidstvo my, ať se nám to líbí nebo ne. Využijme toho, dokud je čas. Můžeme prodjednou důstojně reprezentovat plemeno, ve kterém jsme se osudově ocitli. Co ty na to? (*Pauza*) Je ovšem pravda, že když tu tak stojíme a vážíme všechny pro a proti, děláme taky čest svému údělu. Takový tygr se vrhne na pomoc svým bratrům bez jediné úvahy. Anebo uteče do nejhustšího křoví. Ale o to nejde. Jde o tohle: co tu vlastně děláme. A máme štěstí, neboť známe odpověď. Ano, v tomhle obrovském, nesmírném zmatku je jedna věc jasná. Čekáme, až přijde Godot.

ESTRAGON

To je fakt.

VLADIMÍR

Nebo noc. (*Pauza*) Přišli jsme zkrátka na schůzku. Nejsme svatí, ale jsme na schůzce. A kolik lidí tohle o sobě může říct?

ESTRAGON

Fůra.

VLADIMÍR

Myslíš?

ESTRAGON

Nevím.

VLADIMÍR

Možný to je.

POZZO

Pomoc!

VLADIMÍR

Jisté ovšem je, že v takové situaci máme spoustu volného času, což nás vede k tomu, zaplňovat ho způsobem, který se může na první pohled zdát, jak bych to řekl, rozumný, ale na který jsme zvyklí. Na to mi můžeš říct, že jde především o to, zachovat si zdravý rozum. To je hotová věc. Ale někdy se ptám sám sebe, jestli už tak jako tak nebloudí nekonečnou nocí a temnotou. Sleduješ mě?

ESTRAGON

Všichni se rodíme jako cvoci. Něktorej m to zůstane.

POZZO

Pomoc! Zaplatím vám!

ESTRAGON

Kolik?

POZZO

Sto franků.

ESTRAGON

To je málo.

VLADIMÍR

To bych netvrdil.

ESTRAGON

Tobě se to zdá dost?

VLADIMÍR

Myslím tvrdit, že jsem se narodil cvok. Ale o to nejde.

POZZO

Dvě stě.

VLADIMÍR

Čekáme. Nudíme se. (*Zvedne ruku*) Ale ano, nic neříkej, nudíme se hrozně, to je hotová věc. Dobře. Pak se nám nabídne povyražení a co my uděláme? Málem si ho necháme ujít. Jde se na věc. (*Zamíří k Pozzovi, zastaví se*) Za chvíli se všechno rozplyne a budeme nanovo sami, sami uprostřed samoty. (*Zasní se*)

POZZO

Dvě stě!

VLADIMÍR

Už jdem.

Pokouší se zvednout Pozza, nedaří se mu to, obnoví své úsilí, klopytá v zavazadlech, upadne, pokouší se vstát, nedaří se mu to.

ESTRAGON

Nejste všichni krapet šáhlý?

VLADIMÍR

Pomoc!

ESTRAGON

Já jdu pryč.

VLADIMÍR

Neopouštěj mě! Oni mě zabijou!

POZZO

Kde to jsem?

VLADIMÍR

Gogo!

POZZO

Pomoc!

VLADIMÍR

Pomoz mi!

ESTRAGON

Jdu pryč.

VLADIMÍR

Napřed mi pomoz. Pak půjdeme, oba.

ESTRAGON

Ruku na to?

VLADIMÍR

Přisahám!

ESTRAGON

A nikdy se nevrátíme.

VLADIMÍR

Nikdy!

ESTRAGON

Půjdem do Ariège.

VLADIMÍR

Kam budeš chtít.

POZZO

Tři sta! Čtyři sta!

ESTRAGON

Vždycky jsem si chtěl vyrazit do Ariège.

VLADIMÍR

Vyrazíš si.

ESTRAGON

Kterej z vás to tak prdí?

VLADIMÍR

Pozzo.

POZZO

To jsem já! To jsem já! Smilování!

ESTRAGON

To je hnus.

VLADIMÍR

Rychle! Podej mi ruku.

ESTRAGON

Já jdu pryč. *(Pauza. Hlasitěji)* Jdu pryč.

VLADIMÍR

Jak chceš. Koneckonců, zvednu se taky sám. *(Pokouší se vstát, upadne)* Dřív nebo pozdějc.

ESTRAGON

Co je ti?

VLADIMÍR

Padej vocaď.

ESTRAGON

Ty tady zůstaneš?

VLADIMÍR

Prozatím.

ESTRAGON

Hele, vstaň, uženeš si rýmu.

VLADIMÍR

O mě se nestarej.

ESTRAGON

Neblni, Dando, nebuď jak malej. (*Podává Vladimírovi ruku*)

Vstávej.

VLADIMÍR (*rychle ji uchopí*)

Táhni!

Estragon zatáhne, klopýtne a upadne. Dlouhé ticho.

POZZO

Pomoc!

VLADIMÍR

Jsme tady.

POZZO

Kdo jste?

VLADIMÍR

Lidé.

Ticho.

ESTRAGON

Není to marný, krapet si dáchnout.

VLADIMÍR

Můžeš vstát?

ESTRAGON

Nevím.

VLADIMÍR

Zkus to.

ESTRAGON

Za chvíli.

Ticho.

POZZO

Co se stalo?

VLADIMÍR (*prudce*)

Zavři klapačku, šmejde! Myslí jenom na sebe.

ESTRAGON

Co kdybysme zkusili spát?

VLADIMÍR

Slyšels ho? Chce vědět, co se stalo!

ESTRAGON

Nech ho bejt. Spi.

Ticho.

POZZO

Smilování! Smilování!

ESTRAGON (*nadskočí*)

Co? Co je?

VLADIMÍR

Spal jsi?

ESTRAGON

Myslím že jo.

VLADIMÍR

To ten sajrajt. Pozzo.

ESTRAGON

Řekni mu, ať drží hubu! Trhni mu ji!

VLADIMÍR (*buší do Pozza*)

Máš dost? Zavřeš tu tlamu? Ksindle!

Pozzo se s výkřiky bolesti vyprostí a odplazí se o kus dál. Čas od času před sebou zašátrá slepeckými pohyby a volá na Lucyho. Vladimír opřený o loket, ho sleduje pohledem.

Utekl.

Pozzo se zhroutí. Ticho.

Upadl.

Ticho.

ESTRAGON

Co budem dělat?

VLADIMÍR

Kdybych se k němu mohl dostat.

ESTRAGON

Nechod' pryč!

VLADIMÍR

Co kdybych na něj zavolal?

ESTRAGON

To je ono. Zavolej.

VLADIMÍR

Pozzo! (*Pauza*) Pozzo! (*Pauza*) Neodpovídá.

ESTRAGON

Počkej, oba.

VLADIMÍR, ESTRAGON

Pozzo! Pozzo!

VLADIMÍR

Pohnul se.

ESTRAGON

Víš určitě, že se jmenuje Pozzo?

VLADIMÍR (*s úzkostí*)

Pane Pozzo! Vrat' se! Nic ti neuděláme!

ESTRAGON

Co takhle zkusit nějaký jiný?

VLADIMÍR

Jenom aby nebyl zraněnej.

ESTRAGON

To by mohla bejt psina.

VLADIMÍR

Co by mohla bejt psina?

ESTRAGON

Zkusit nějaký jiný jména, jedno po druhým. Zabili bysme čas a nakonec bychom se určitě trefili.

VLADIMÍR

Říkám ti, že se jmenuje Pozzo.

ESTRAGON

To se uvidí. Počkej. (*Přemýšlí*) Ábe! Ábe!

POZZO

Pomoc!

ESTRAGON

Aha?

VLADIMÍR

Tenhle motivek mi začíná lízt krkem.

ESTRAGON

Možná že se ten druhý jmenuje Kain. (*Volá*) Kaine! Kaine!

POZZO

Pomoc!

ESTRAGON

Je tu celý lidstvo. (*Pauza*) Koukni na ten mráček.

VLADIMÍR (*vzhledne*)

Kde?

ESTRAGON

Támhle, přímo nad tebou.

VLADIMÍR

A co? (*Pauza*) Co je na něm tak pozoruhodného?

ESTRAGON

Pojď vymyslet něco jiného.

VLADIMÍR

Zrovna ti to chci navrhnout.

ESTRAGON

Ale co?

VLADIMÍR

To je to.

Ticho.

ESTRAGON

Co kdybysme vstali?

VLADIMÍR

Můžeme to zkusit.

Vstanou.

ESTRAGON

Není to tak těžký.

VLADIMÍR

Stačí jenom chtít.

ESTRAGON

A co teď?

POZZO

Pomoc!

ESTRAGON

Pojď pryč.

VLADIMÍR

Nemůžeme.

ESTRAGON

Proč?

VLADIMÍR

Čekáme na Godota.

ESTRAGON

Máš pravdu. *(Pauza)* Co budem dělat?

POZZO

Pomoc!

VLADIMÍR

Co kdybychom mu pomohli?

ESTRAGON

Jak?

VLADIMÍR

Chce vstát.

ESTRAGON

A co?

VLADIMÍR

Chce, abychom mu pomohli.

ESTRAGON

Tak mu pomůžem, no. Na co čekáme?

Pomůžou Pozzovi vstát, odstoupí. Pozzo upadne.

VLADIMÍR

Musíme ho podepřít.

Táž hra. Pozzo zůstane stát, drží se Vladimíra a Estragona kolem krku.

Musí si napřed zvyknout. (*Pozzovi*) Jak je vám?
POZZO
Kdo jste?
VLADIMÍR
Vy nás nepoznáváte?
POZZO
Jsem slepý.
Ticho.
ESTRAGON
Možná že vidí do budoucnosti.
VLADIMÍR (*Pozzovi*)
Odkdy?
POZZO
Míval jsem velmi dobrý zrak... A vy, vy jste přátelé?
ESTRAGON (*hlučně se směje*)
Ptá se, jestli jsme přátelé!
VLADIMÍR
Myslí jeho přátelé.
ESTRAGON
A jsme?
VLADIMÍR
Pomohli jsme mu.
ESTRAGON
Jasně! Copak bysme mu pomáhali, kdybychom nebyli přátelé?
VLADIMÍR
Možná.
ESTRAGON
To je tutovka.
VLADIMÍR
Zbytečné se přít.
POZZO
Vy nejste lupiči?
ESTRAGON
Lupiči! Vypadáme snad jako lupiči?

VLADIMÍR

Vždyť je slepý.

ESTRAGON

A jo. To je fakt. *(Pauza)* Aspoň to tvrdí.

POZZO

Nenechávejte mě tu.

VLADIMÍR

To nepřipadá v úvahu.

ESTRAGON

Zatím.

POZZO

Kolik je hodin?

ESTRAGON *(zkoumá nebe)*

Takovejch...

VLADIMÍR

Sedm? Osm?

ESTRAGON

Záleží na sezóně.

POZZO

Je večer?

Ticho. Vladimír a Estragon pozorují západ slunce.

ESTRAGON

Jako by stoupalo.

VLADIMÍR

To není možný.

ESTRAGON

Co když svítá?

VLADIMÍR

Neblázni. Tam je západ.

ESTRAGON

Co ty o tom víš?

POZZO *(s úzkostí)*

Je večer?

VLADIMÍR

Ostatně se ani nehlo.

ESTRAGON

Říkám ti, že stoupá.

POZZO

Proč neodpovídáte?

ESTRAGON

Protože vám nechcem říct nějakou koninu.

VLADIMÍR (*povzbudivě*)

Je večer, pane, je určitě večer. Kamarád tady se mě pokouší zviklat a musím přiznat, že jsem trochu zaváhal. Ale neprožil jsem zbytečně celý ten dlouhý den a můžu vás ubezpečit, že jeho čas se nachýlil. (*Pauza*) Jak se cítíte?

ESTRAGON

Jak dlouho ho budem takhle držet?

Oba ho napůl pustí, Pozzo se začne kácet. Zachytí ho.

Nejsme žádný atlanti.

VLADIMÍR

Říkal jste, že jste míval moc dobrý zrak?

POZZO

Ano. Velmi dobrý zrak.

Ticho.

ESTRAGON (*podrážděně*)

Tak pokračujte!

VLADIMÍR

Nech ho. Nevidíš, že vzpomíná na své štěstí? (*Pauza*) Memoria praeteritorum bonorum — musí to být trapný.

POZZO

Ach ano, velmi dobrý.

VLADIMÍR

A to se vám stalo zničehonic?

POZZO

Velmi dobrý.

VLADIMÍR

Ptal jsem se, jestli se vám to stalo zničehonic.

POZZO

Jednoho dne jsem se probudil slepý jako osud. (*Pauza*) Občas si říkám, zdali ještě nespím.

VLADIMÍR

Kdy?

POZZO

Nevím.

VLADIMÍR

Ale ne dřív než včera?

POZZO

Neptejte se mě. Slepci nevnímají čas. *(Pauza)* Nevědí, co pojem času znamená.

VLADIMÍR

Vida. Myslel bych, že je to naopak.

ESTRAGON

Já jdu pryč.

POZZO

Kde to jsme?

VLADIMÍR

Nevím.

POZZO

Nejsme na místě zvaném Na prkně?

VLADIMÍR

Neznám.

POZZO

Jak to tu vypadá?

VLADIMÍR *(rozhlédne se)*

To se nedá popsat. Ničemu se to nepodobá. Nic tu není. Je tu strom.

POZZO

Tak to není Na prkně.

ESTRAGON *(prohýbaje se pod tíhou těla)*

A tys mluvil o povražení.

POZZO

Kde je můj sluha?

VLADIMÍR

Je tady.

POZZO

Proč neodpovídá, když ho volám?

VLADIMÍR

Nevím. Vypadá, že spí. Možná je mrtvý.

POZZO

Co se tu vlastně stalo?

VLADIMÍR

Upadli jste. Oba.

POZZO

Jděte se podívat, jestli není raněn.

VLADIMÍR

Nemůžeme vás pustit.

POZZO

Stačí, když půjde jeden.

VLADIMÍR (*Estragonovi*)

Jdi se podívat.

POZZO

Ano, ať jde váš přítel. Hrozně páchne. (*Pauza*) Na co čeká?

VLADIMÍR

Na co čekáš?

ESTRAGON

Na Godota.

VLADIMÍR

A co má udělat?

POZZO

Napřed ať zatáhne za provaz, přirozeně tak, aby ho neuškrtil. Obvykle to stačí. Pokud ne, ať ho několikrát kopne do pohlaví a do obličeje.

VLADIMÍR

Vidiš, není se čeho bát. A navrch máš možnost dát mu nakládačku.

ESTRAGON

A když se bude bránit?

POZZO

Nikdy se nebrání.

VLADIMÍR

Přijdu ti na pomoc.

ESTRAGON

Nepouštěj mě z očí. *(Zamíří k Luckymu)*

VLADIMÍR

Koukni se napřed, jestli je živý. Nemá cenu do něj řezat, jestli je mrtvej.

ESTRAGON *(nakloní se k Luckymu)*

Dejchá.

VLADIMÍR

Tak spust'.

V náhlém záchvatu zuřivosti začne Estragon řvát a zahrne Luckyho kopanci. Vzápětí se však uhodí do nohy a s nářkem se odbelhá. Lucky se probere k vědomí.

ESTRAGON *(na jedné noze)*

Doprdele!

POZZO

Co se stalo?

VLADIMÍR

Kamarád se praštil.

POZZO

A Lucky?

VLADIMÍR

Takže je to on?

POZZO

Cože?

VLADIMÍR

Je to Lucky.

POZZO

Nerozumím vám.

VLADIMÍR

A vy jste Pozzo.

POZZO

Zajisté, že jsem Pozzo.

VLADIMÍR

Ti samí jako včera?

POZZO

Jako včera?

VLADIMÍR

Viděli jsme se včera. Nevzpomínáte si?

POZZO

Nevzpomínám si, že bych včera někoho potkal. Zítra si ovšem nevzpomenu, že jsem někoho potkal dnes. Nepočítejte s tím, že vás budu informovat. A dost už o tom. Vstávat!

VLADIMÍR

Vedl jste ho na trh. Mluvil jste s námi. On tancoval. A myslel. A vy jste viděl.

POZZO

Trváte-li na tom. Pusťte mě, prosím.

Vladimír odstoupí.

Vstávat!

Lucky vstává, sbírá zavazadla.

VLADIMÍR

Už vstává.

POZZO

Dobře dělá.

VLADIMÍR

Kam máte namířeno?

POZZO

O podobné věci se nestarám.

VLADIMÍR

Hrozně jste se změnil.

Lucky, obtížený zavazadly, se postaví před Pozza.

POZZO

Bič!

Lucky odloží zavazadla, hledá bič, najde ho, podá Pozzovi, uchopí zavazadla.

Provaz!

Lucky odloží zavazadla, vloží Pozzovi do dlaně provaz, uchopí zavazadla.

VLADIMÍR

Co je v tom kufru?

POZZO

Písek. (*Škubne provazem*) Kupředu!

Lucky se pohne, Pozzo jej následuje.

VLADIMÍR

Nechod'te ještě.

POZZO (*zastaví se*)

Odcházím.

VLADIMÍR

Co děláte, když upadnete a nablízku nikdo není?

POZZO

Čekáme, dokud nemůžeme vstát. Pak pokračujeme v cestě.

VLADIMÍR

Řekněte mu, ať zazpívá. Než odejdete.

POZZO

Komu?

VLADIMÍR

Luckymu.

POZZO

Zazpívá?

VLADIMÍR

Nebo aby myslel. Nebo recitoval.

POZZO

Vždyť je němý.

VLADIMÍR

Němý?

POZZO

Samozřejmě. Nemůže ani sténat.

VLADIMÍR

Němý! Odkdy?

POZZO (*vztekle*)

Nechcete mi už dát pokoj s tím svým časem? To je k zbláznění! Odkdy! Kdy! Jednoho dne, to vám nestačí? Jednoho dne, který se nelišil od jiných, oněměl, jednoho dne jsem oslepl, jednoho dne ohluchneme, jednoho dne jsme se narodili, jednoho dne zemřeme, jednoho téhož dne, v téže chvíli, to vám nestačí? (*Klidněji*) Rodí obkročmo nad hrobem, na okamžik zazáří den a nanovo je noc. (*Škubne provazem*) Kupředu!

Lucky a Pozzo odcházejí. Vladimír je sleduje až na okraj jeviště, dívá se za nimi. Hluk pádu, zdůrazněný Vladimírovou mimikou. Ticho. Vladimír zamíří k spícímu Estragonovi, chvíli ho pozoruje. Nato ho vzbudí.

ESTRAGON *(po několika vyděšených pohybech a nesouvislých slovech)*

Proč mě nikdy nenecháš spát?

VLADIMÍR

Cítil jsem se osamělý.

ESTRAGON

Zdálo se mi, že jsem šťastný.

VLADIMÍR

Zabils čas.

ESTRAGON

Zdálo se mi, že...

VLADIMÍR

Mlč! *(Pauza)* Zajímalo by mě, jestli je opravdu slepý.

ESTRAGON

Kdo?

VLADIMÍR

Tvrdil by opravdový slepec, že nevnímá čas?

ESTRAGON

Kdo?

VLADIMÍR

Pozzo.

ESTRAGON

On je slepej?

VLADIMÍR

Říkal to.

ESTRAGON

No a?

VLADIMÍR

No a mně se zdálo, že nás vidí.

ESTRAGON

Co se zdá, je sen. *(Pauza)* Pojď pryč. Nemůžeme. Máš pravdu. *(Pauza)* Jseš si jistej, že to nebyl on?

VLADIMÍR

Kdo?

ESTRAGON

Godot.

VLADIMÍR

Ale kdo?

ESTRAGON

Pozzo.

VLADIMÍR

Jasně že ne! *(Pauza)* Určitě ne.

ESTRAGON

Přece jenom vstanu. *(Namáhavě se zvedá)* Au!

VLADIMÍR

Už nevím, co si mám myslet.

ESTRAGON

Sakra nohy. *(Sedne si, pokouší se zout boty)* Pomož mi!

VLADIMÍR

Spal jsem snad, zatímco jiní trpěli? Spím snad teď? Co řeknu zítra, až si budu myslet, že jsem se probudil, o tomhle dni? Že jsem tu se svým přítelem Estragonem čekal až do setmění na Godota? Že přišel Pozzo se svým nosičem a mluvil s námi? Nejspíš. Ale co na tom všem bude pravdy?

Estragon se po marném boji s botami stočí do klubička a usne.

Vladimír ho pozoruje.

Ten nebude vědět nic. Bude mi vyprávět, jako ho zmlátili, a já mu dám mrkev. *(Pauza)* Obkročmo nad hrobem. Na dně jámy hrobník zasněně přiloží kleště. Máme čas stárnout. Vzduch je plný našeho křiku. *(Naslouchá)* Ale zvyk je mocné dusítko. *(Dívá se na Estragona)* Na mě se taky někdo dívá a říká si, spí, a neví o tom. *(Pauza)* Už nemůžu dál. *(Pauza)* Co jsem to řekl?

Vzrušeně přechází sem tam, zastaví se u levého portálu a hledí do dálky. Zprava vejde Chlapec ze včerejška. Zastaví se. Ticho.

CHLAPEČ

Pane...

Vladimír se otočí.

Pan Albert?

VLADIMÍR

Tak znovu. (*Pauza*) Nepoznáváš mě?

CHLAPEC

Ne, pane.

VLADIMÍR

Byls tu včera?

CHLAPEC

Ne, pane.

VLADIMÍR

Dneska jsi tu poprvé.

CHLAPEC

Ano, pane.

Ticho.

VLADIMÍR

Jdeš od pana Godota.

CHLAPEC

Ano, pane.

VLADIMÍR

Dnes večer nepřijde.

CHLAPEC

Ne, pane.

VLADIMÍR

Ale přijde zítra.

CHLAPEC

Ano, pane.

VLADIMÍR

Určitě.

CHLAPEC

Ano, pane.

Ticho.

VLADIMÍR

Jestlipaks někoho potkal?

CHLAPEC

Ne, pane.

VLADIMÍR

Dva... (*Váhá*)... dva lidi.

CHLAPEC

Neviděl jsem nikoho, pane.

Ticho.

VLADIMÍR

Co dělá pan Godot? (*Pauza*) Slyšíš?

CHLAPEC

Ano, pane.

VLADIMÍR

Co dělá?

CHLAPEC

Nic nedělá, pane.

Ticho.

VLADIMÍR

Jak se daří bratrovi?

CHLAPEC

Je nemocný, pane.

VLADIMÍR

Možná to byl on, včera.

CHLAPEC

Nevím, pane.

Ticho.

VLADIMÍR

Nosí pan Godot vousy?

CHLAPEC

Ano, pane.

VLADIMÍR

Světlé, nebo... (*Váhá*)... černé?

CHLAPEC (*váhá*)

Myslím, že bílé, pane.

Ticho.

VLADIMÍR

Slitování.

Ticho.

CHLAPEČ

Co mám vyřídit panu Godotovi, pane?

VLADIMÍR

Řekni mu... *(Odmlčí se)* Řekni mu, žes mě viděl a že...
(Přemýšlí)... žes mě viděl.

*Ticho. Vladimír postoupí k Chlapci. Chlapec krok za krokem
ustupuje. Vladimír se zastaví. Chlapec se zastaví.*

Řekni, víš určitě, že mě vidíš? Neřekneš mi zítra, žes mě
nikdy neviděl?

*Ticho. Vladimír náhle skočí směrem k Chlapci, ten včas zare-
aguje a úprkem zmizí. Ticho. Slunce zapadne, vychází měsíc.
Vladimír zůstává bez hnutí. Estragon se probudí, zuje boty,
vezme je do rukou, vstane a odnese je na okraj rampy. Zamíří
k Vladimírovi a chvíli ho pozoruje.*

ESTRAGON

Co je ti?

VLADIMÍR

Nic.

ESTRAGON

Jdu pryč.

VLADIMÍR

Já taky.

Ticho.

ESTRAGON

Spal jsem dlouho?

VLADIMÍR

Nevím.

Ticho.

ESTRAGON

Kam půjdem?

VLADIMÍR

Ne moc daleko.

ESTRAGON

Proč ne? Proč nejít někam daleko, daleko odtud?

VLADIMÍR

Nemůžeme.

ESTRAGON

Proč ne?

VLADIMÍR

Musíme být zítra zpátky.

ESTRAGON

Proč?

VLADIMÍR

Čekat na Godota.

ESTRAGON

Máš pravdu. *(Pauza)* Nepřišel?

VLADIMÍR

Ne.

ESTRAGON

Teď už je moc pozdě.

VLADIMÍR

Ano. Je noc.

ESTRAGON

A co kdybysme to nechali plavat? *(Pauza)* Co kdybysme to nechali plavat?

VLADIMÍR

Potrestal by nás. *(Pauza. Dívá se na strom)* Jenom strom žije.

ESTRAGON *(dívá se na strom)*

Co je to?

VLADIMÍR

Strom.

ESTRAGON

Ale co za strom?

VLADIMÍR

Nevím. Vrba.

ESTRAGON

Pojď sem. *(Vleče Vladimíra ke stromu)*

Ticho.

Co se takhle oběsit?

VLADIMÍR

Na čem?

ESTRAGON

Nemáš kousek provazu?

VLADIMÍR

Ne.

ESTRAGON

Takže je to v tahu.

VLADIMÍR

Pojď pryč.

ESTRAGON

Počkej, pásek.

VLADIMÍR

Ten je moc krátkej.

ESTRAGON

Zatáhneš mě za nohy.

VLADIMÍR

A kdo zatáhne mě?

ESTRAGON

To je fakt.

VLADIMÍR

Počkej, ukaž.

Estragon odváže provaz, který má místo pásku. Příliš volné kalhoty spadnou ke kotníkům. Zkoumají provaz.

No, možná by to šlo. Ale udrží nás?

ESTRAGON

To se pozná. Chyť to.

Každý uchopí provaz za jeden konec a táhnou. Provaz se přetrhne. Zavravorají, málem upadnou.

VLADIMÍR

Není k ničemu.

Ticho.

ESTRAGON

Říkáš, že musíme bejt zítra zpátky?

VLADIMÍR

Jo.

ESTRAGON

Vemem pořádněj provaz.

VLADIMÍR

Snad.

Ticho.

ESTRAGON

Dando.

VLADIMÍR

Jo.

ESTRAGON

Já už takhle nemůžu.

VLADIMÍR

To říkáš pokaždý.

ESTRAGON

Co kdybychom šli od sebe? Možná by to bylo lepší.

VLADIMÍR

Zítra se oběsíme. *(Pauza)* Ledaže by přišel Godot.

ESTRAGON

A když přijde?

VLADIMÍR

Budeme spaseni. *(Sundá Luckyho — svůj — klobouk, nahlédne dovnitř, zašátrá v něm rukou, zatřese jím, nasadí si ho)*

ESTRAGON

Tak jdem?

VLADIMÍR

Natáhni si kalhoty.

ESTRAGON

Cože?

VLADIMÍR

Kalhoty.

ESTRAGON

Proč bych si stahoval kalhoty?

VLADIMÍR

Natáhni si kalhoty.

ESTRAGON

A jo. (Natáhne si kalhoty)

Ticho.

VLADIMÍR

Tak jdem?

ESTRAGON

Jdem.

Nehýbají se.

Opona.

Překlad *Čekání na Godota* byl pořízen z francouzského originálu (*En attendant Godot*, rkp. 1948, knižně 1952) s přihlédnutím k pozdějšímu autorově překladu do angličtiny (*Waiting for Godot*, 1954, ne varietur 1965).

Pasáže, v nichž se překladatel přiklonil k anglické verzi, případně kombinoval obě, jsou následující:

20 / V: Tu as lu la Bible? / E: La Bible... (*Il réfléchit.*) J'ai dû y jeter un coup d'oeil. / V (*étonné*): À l'école sans Dieu? / E: Sais pas si elle était sans ou avec. / V: Tu dois confondre avec la Roquette. / E: Possible. Je me rappelle les cartes de la Terre sainte. [...]

V: Did you ever read the Bible? / E: The Bible... (*He reflects.*) I must have taken a look at it. / V: Do you remember the Gospels? / E: I remember the maps of the Holy Land. [...]

43 / V: À vif. / E: C'est la corde. / V: À force de frotter. / E: Qu'est-ce que tu veux. / V: C'est le noeud. / E: C'est fatal. / *Ils reprennent leur inspection.*

V: A running sore! / E: It's the rope. / V: It's the rubbing. / E: It's inevitable. / V: It's the knot. / It's the chafing. / *They resume their inspection.*

52 / P [...]: Je l'emmène /.../ au marché de Saint-Sauveur, où je compte bien en tirer quelque chose.

P [...]: I am bringing him to the fair, where I hope to get a good price for him.

64 / P: Savez-vous comment il l'appelle? / E: La mort du lampiste. / V: La cancer des vieillards. / P: La danse du filet.

P: Do you know what he calls it? / E: The Scapegoat's Agony. / V: The Hard Stool. / P: The Net.

70 / L [...]: les pierres Conard Conard... Tennis! Les pierres! Si calmes! Conard! Inachevés!

L [...]: the stones Cunard... tennis... the stones... so calm... Cunard... unfinished...

84 / V: Qu'est-ce que tu fais? / E: Je fais comme toi, je regarde la blafarde. / V: Je veux dire, avec tes chaussures.

V: What are you doing? / E: Pale for weariness. / V: Eh? / E: Of climbing heaven and gazing on the likes of us. / V: Your boots. What are you doing with you boots?

94 / V (*sentencieux*): À chacun sa petite croix. (*Il soupire.*) Pendant le petit pendant et le bref après.

V (*sententious*): To every man his little cross. (*He sighs.*) Till he dies. (*Afterthought.*) And is forgotten.

117 / E: C'est ça, engueulons-nous. (*Échange d'injures. Silence.*) Maintenant raccommodons-nous.

E: That's the idea, let's abuse each other. / *They turn, move apart, turn again and face each other.* / V: Moron! / E: Vermin! / V: Abortion! / E: Morpion! / V: Sewer-rat! / E: Curate! / V: Cretin! / E (*with finality*): Critic! / V: Oh! / *He wilts, vanquished, and turns away.* / E: Now let's make it up.

Samuel
Beckett
ČEKÁNÍ NA GODOTA

Z francouzského originálu *En attendant Godot*

Les Éditions de Minuit, Paris 1970

přeložil Patrik Ouředník

Odpovědná redakce Petr Minařík

Obálka a grafická úprava Pavel Řehořík

V roce 2005 jako 103. publikaci vydalo

nakladatelství Větrné mlýny

(Petr Minařík) Traubova 3b, 602 00 Brno

e-mail redakce@vetrnemlyny.cz

www.vetrnemlyny.cz

Sazba Větrné mlýny

Tisk Finidr, s. r. o.

Počet stran 152

Druhé knižní vydání